

Elvis magasinet

Nr 1 februari 2024 Pris: Gratis

Utgivare: Elvis i Norden

Officiell fanklubb godkänd av Graceland/EPE

Vilket Elvisparty!

Innehåll

Sida 4 – Vår nya medarbetare

Sida 6 – Vilket Elvisparty i Uppsala!

Sida 20 - Massor av Elvis i England

Sida 32 – Trevor Simpson in memoriam

Sida 33 – Elvis 'Today' – historien bakom albumet från 1975

Sida 42 – Matthew Zeiss – från Long Island till Falkenberg

Sida 48 – Moody Blue som albumet borde varit

*Sida 52 – Cynthia Pepper: – Han frågade mig
"Tror du fansen kommer att minnas mig när jag inte längre lever?"*

Sida 62 – Nipper's Corner: Elvis i notform

*Omslag framsida:
Kiralina Salandy på Katalin
Foto: Roger Schwalbe*

*Omslag baksida:
Elvistekning: Elvis Comeback av Andy Leslie*

Vi rekommenderar:

E-tidningen läses bäst genom att använda programmet **Adobe Acrobat Reader DC** vilket är gratis från Adobes hemsida:

<https://get.adobe.com/se/reader/>

I Acrobat Reader kan du välja att visa 1 eller 2 sidor åt gången. Två sidor kan vara bra att välja om man vill se ett helt uppslag där innehållet kanske sträcker sig över båda sidorna.

Givetvis kan även andra pdf-läsare användas. Men om problem uppstår så testas vi med Adobes Acrobat Reader som de flesta använder sig av.

Elvis i Norden

Elvismagasinets redaktion:

Chefredaktör och layout:
Elvis Ahlgren

Medarbetare:
*Joe Devine
Micke Englund
Keith Huotari
Annika Lindqvist
Andy Leslie
Trevor Simpson
Eva Lind Söderling
Elisabeth Wigdahl
Stefan Ödman*

Översättare:
Eva Beal

Video:
*Elvis Ahlgren
Tomas Karlsson*

Du når oss på e-postadressen:

elvismagasinet@elvis.ax

Utgivningsmånader:
Februari
April
Juni
Augusti
Oktober
December

Foton: Trevor Simpson

Hej Elvisvänner!

Många av oss har fått uppleva något riktigt speciellt i Uppsala. Jag tänker förstås på **Elvis Presley Birthday Party** som vi rapporterar från i detta nummer. Det var väldigt roligt!

Tyvärr måste vi även rapportera en riktigt tråkig och ledsam nyhet. Det är **Elvismagasinets Trevor Simpson** som gått bort innan vi ens hunnit publicera hans sista artikel. Våra tankar går till hans närmaste familj och vänner. Trevors sista artikel, som han färdigställde just före sin död, publicerar vi nu i två delar med början i detta nummer.

Vi har fått en **ny medarbetare i Eva Beal** som gör en kort presentation av sig själv i detta nummer.

Annika Lindqvist har gjort ett Englandsbesök som hon berättar om och givetvis var det en resa i Elvis tecken. Hon har även intervjuat amerikanen **Matthew Zeiss** som blir alltmer känd i Sverige och Tyskland!

Vi har också en intervju med skådespelerskan **Cynthia Pepper** som vi Elvisfans känner igen från filmen **Kissin' Cousins**.

Vi söker nya skribenter för detta år så tveka inte att höra av dig om du har en artikelidé som du tycker kunde passa i **Elvismagasinet**. Vill du skriva en eller kanske en hel serie av artiklar så har du goda möjligheter att kunna bidra. Vid behov så putsar vi till dina texter så är du inte van att skriva så gör det inget alls.

Vi söker även flera Elvis i Norden ambassadörer eftersom vi växer och behöver hjälp med att utveckla Sveriges största Elvis Presley fanklubb. Så känner du att du kan bidra med något så hör av dig så får vi diskutera vidare. Kanske är just du med och arrangerar i Uppsala nästa år och den som sprider information om klubben på nätet och värvar nya medlemmar.

Vårt nästa nummer kommer i april.

Ha det gott!

Vi välkomnar vår nya medarbetare Eva Beal

Jag är född i Malmö, men bor numera i **Sjöbo** i Skåne. Min Elvisresa började med filmen **King Creole**. Första gången jag såg den var tillsammans med flertalet av tjejerna i min klass. Vi tog nästan upp en hel bänkrad. Efter filmen var inget som förut. Jag hann se den sju gånger till innan biografen bytte program.

På den tiden hade jag ingen grammofon, så jag köpte Elvis skivor och lyssnade på dem hos min kusin som bodde två våningar under oss i samma hus.

Jag gick med i den engelska fanklubben och skickade in namn och adress för att få brevvännor i England. Jag fick 85 svar på tre veckor. Ett fick min far lösa ut med dubbelt porto för det saknade frimärken. Tre år senare var jag gift med avsändaren och bosatt i England. Vi hann med många Elvis-äventyr där och träffade många intressanta människor innan vi 11 år senare flyttade till Sverige.

Eva i Tupelo, Mississippi

Foto: Eva Beal

2010 reste vi till Memphis. En fantastisk resa tillsammans med en grupp underbara svenska Elvis-fans. Det blev vår sista resa tillsammans. Sedan Alans bortgång har Memphis blivit "my home from home". Det har blivit 13 besök hittills och jag har redan bokat årets resa. Jag har varit i Tupelo, Nashville och New Orleans. Jag har också varit i Bad Nauheim med Memphis Mansion (Danmark) och reste 2022 med dem till Elvis Week i Memphis och vidare till Los Angeles, Las Vegas och Hawaii.

Förutom Elvis i Norden är jag medlem i Graceland Insiders, danska och engelska fanklubbar och Elvis Australia. Jag har haft turen att träffa **Priscilla** (två gånger), **Kang Rhee** (Elvis karateinstruktör), **Jerry Schilling** och Elvis styvbror **David Stanley**.

Favoritlåtar:

His Hand in Mine, I'm Yours, Steamroller Blues

Eva kommer att hjälpa oss med översättningar och har i detta nummer översatt Trevor Simpsons artikel om albumet Today.

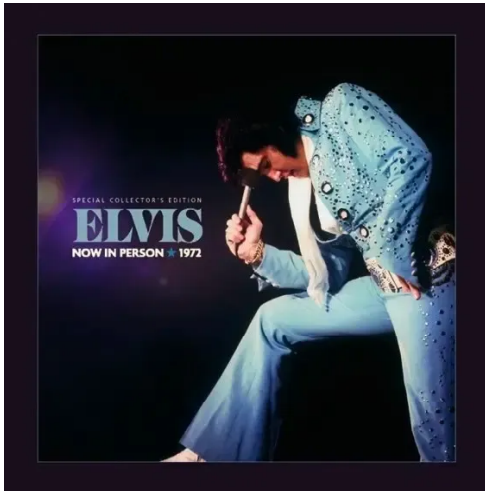
JungleRecords.fi

Jungle Records

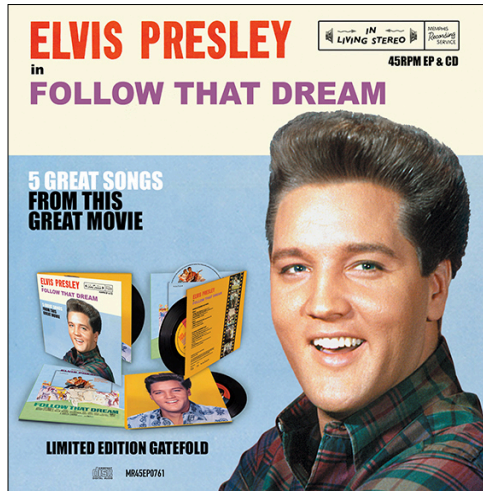
Elvis Presley

CD

LP

Elvis Now In Person 1972
(2-Books & 4 CD, 7inch EP, Ltd.)

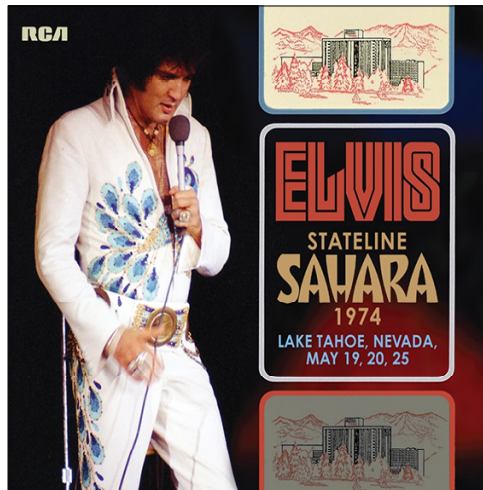
Follow That Dream
7"EP + CD (Stereo)

Welcome Home Elvis 7"EP & CD

Summer Of '76 (3 CD)

Stateline Sahara 1974 (3CD)

One Night In Pearl Harbor (CD)

JUNGLE RECORDS OY

jungle@junglerecords.fi

Näsintie 4, 29900 Merikarvia, Finland
+358 (0)400 128 966

ELVIS ELEVEN HUNDRED AND TWENTY-FOUR
BY ERIK LORENTZEN & JEAN-ETIENNE BADUEL

All-new SUPER-DE-LUXE EDITION of a phenomenon... The King, Elvis Presley!

1,124 is the number of concerts Elvis performed from 1969-1977, and each one is documented in the 1,200 pages of this brand new three book set!

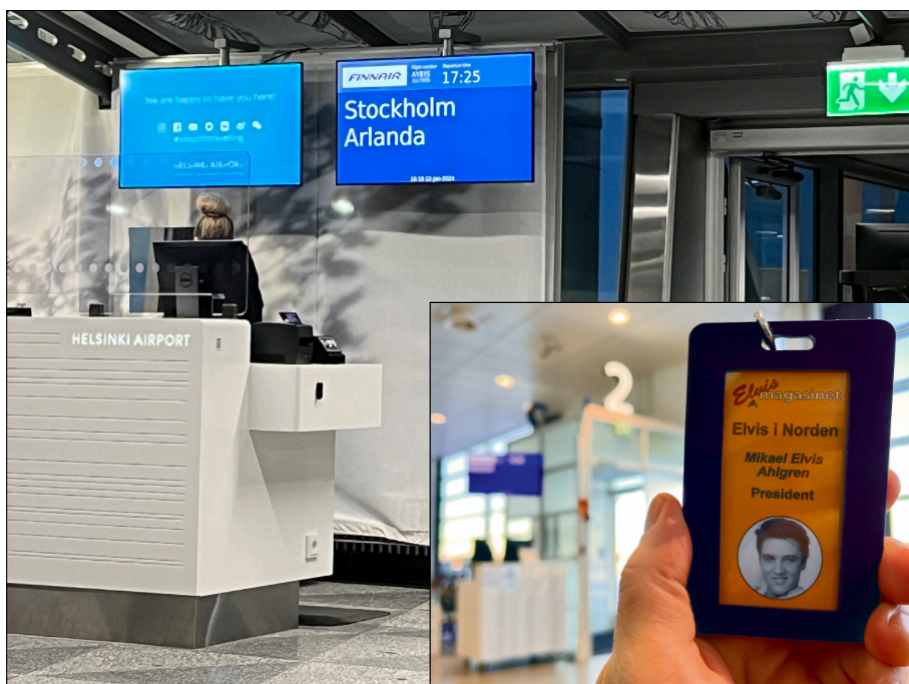
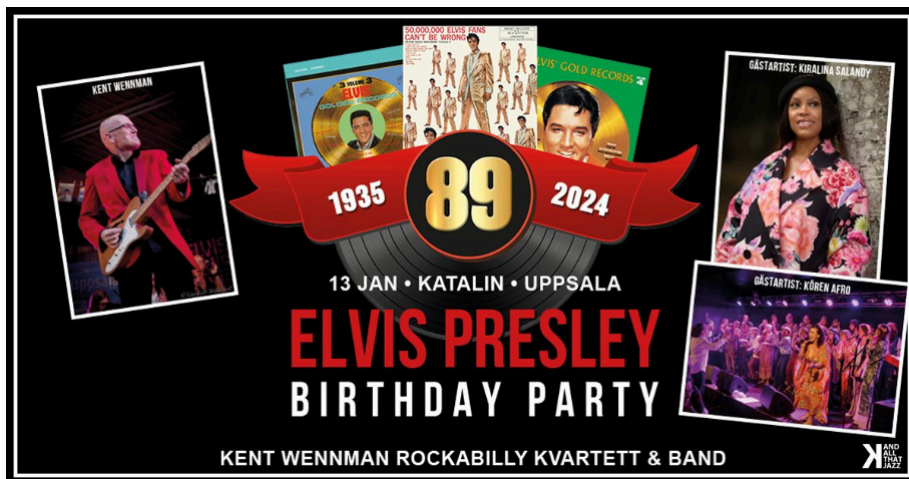
Filled with rare and amazing photos of The King, on and off the stage! Anything and EVERYTHING is brought to light in these special editions! Every stage suit worn, all information from every CD ever released by RCA, Sony and FTD Records! Printed on premium heavy glossy paper! An absolute MUST for every Elvis fan!

ORDER YOUR COPY TODAY!

Vilket Elvisparty i Uppsala!

Födelsedagar brukar man fira. Ibland mer och ibland mindre. När det gäller Elvis Presleys födelsedag så får det gärna vara mer. Så blev det den här gången. Visserligen är Elvis borta sedan länge men många brukar ändå passa på att uppmärksamma hans födelsedag. Den firas även med speciellt program på Graceland. Elvis Presley Birthday Party i Uppsala är det perfekta sättet för oss Elvisfans här i Norden att hylla Elvis på lite närmare håll och inte behöva flyga till andra sidan Atlanten.

För mig innebar firandet ändå att jag behövde sätta mig på ett flygplan och flyga över ett hav. Men mer om det senare. Först ska jag berätta lite mer om evenemanget. **Elvis i Norden** och **Kent Wennman/Kulturhjältarna** började för ett år sedan att planera detta gemensamma evenemang. Elvis måste hyllas ordentligt ansåg vi allihopa. Eftersom vi hade samarbetat tidigare i liknande projekt så var det heller inga konstigheter. Ansvarsfördelningen var klar från start och båda

*Ibland är flyg det enda som fungerar när man ska på party. Lite överlast i bagaget går bra om man har rätt ID-badge med sig!
Foto: Elvis Ahlgren*

parter jobbade hårt på sina respektive delar av evenemanget. Lördagen den 13 januari var det upp till bevis och att kunna leverera som gällde. Nu tillbaka till flygandet.

Vad många inte vet är att jag numera jobbar i Vasa, i Österbotten i Finland, och bor just utanför staden. Alltså har jag lite längre resväg till Elvisevenemang i Sverige nu än vad jag hade

tidigare då jag bodde på Åland. Men som jag brukar säga så är allting möjligt om man verkligen vill det. Även att driva en svensk Elvis fanklubb och att arrangera evenemang i Sverige. Följaktligen så tog jag flyget från Vasa även i år till Arlanda via Helsingfors och sedan vidare med tåget till Uppsala.

Evenemangets schema tvingade mig att komma till Uppsala redan på fredagen. Det positiva var förstås att det inte blev någon stress och det hela blev som en liten minisemestertripp. När jag steg in på **Elvishotellet** (Clarion Collection Hotel) visade det sig snabbt att jag inte ens var först på plats. Det härliga åländska paret Ulla och Lennart hade kommit med flyget redan på morgonen! Det blev en trevlig pratstund där Lennart bland annat berättade att han hade haft en fotoutställning där motiven utgjordes av åländska musiker. Även en viss Elvis Ahlgren hade funnits representerad på ett foto som var taget på Katalin!

Elvishotellet har varit väldigt tillmötesgående under hela processen och liksom vi i Elvis i Norden önskat att det skulle bli så lyckat som möjligt. Våra medlemmar fick rabatterat pris på

Elvishotellet Clarion Collection Hotel ligger nära både tågstationen och Katalin.

Foto: Elvis Ahlgren

rummen och även icke hotellgäster kunde komma till hotellet för att delta i vårt program. Under helgen hördes givetvis Elvismusik i större delen av hotellet. Mest Elvismusik kanske jag ska säga för plötsligt kunde det komma någon låt som inte var Elvis. Detta är en sak som naturligtvis bör rättas till så att det under framtida evenemang är enbart Elvismusik som hörs. Det ska inte vara Elvislåtar med andra artister och det ska inte vara några låtar som inte alls har med Elvis att göra. Det var en mindre fadäs men något som lätt kan fixas till nästa gång.

En trappa ner från receptionen låg konferensavdelningen där vi hade bokat lobbyn. På lördagen skulle vi dra igång där klockan 15. Ungefär en timme tidigare så ställde vi i ordning utrymmet. Samtidigt anlände killarna från finska **Jungle Records** med många lådor fulla av Elvisskivor. Då handlade det mest om skivor på CD och vinyl från FTD och andra mer exotiska bolag som man inte hittar var som helst. Jag passade förstås på att köpa lite "Elvisgodis" direkt när de hade fått i ordning på sina bord. Det fanns även lite annan försäljning med blandade grejer då det ju stod **Swap Meet** på programmet.

**Jukka Nurmi och Marko Hakki Hakala sålde skivor för finska Jungle Records.
Foto: Elvis Ahlgren**

Mikael Andersson hade med sig många intressanta och fina Elvisböcker och tidningar. Så för dem som ville shoppa något så erbjöds riktigt bra grejer den här gången.

Just före klockan 15:30 så gjorde vi en kort presentation av oss Elvis i Norden ambassadörer som fanns på plats och efter det drog **Annika Lindqvist** igång den mycket uppskattade **Elvisquizen** som den här gången levererades i korsordsform. Jag stod en stund bredvid ett par som inte deltog i quizen och de viskade sina svar till mig och jag bekräftade att de var rätt.

– *Ni borde nog ha varit med i quizen eftersom ni kan allt!* sade jag till dem. Efter ordinarie Elvisfrågor så kom

Annika Lindqvist
Foto:
Elisabeth Wigdahl

**Quizen uppskattades av träffdeltagarna.
Foto: Elvis Ahlgren**

tre utslagsfrågor som inte hade så mycket med Elvis att göra men som var med för att säkert få en vinnare. Jag hade själv ingen aning om avståndet mellan Uppsala och Memphis för att nämna en av de tre utslagsfrågorna.

Det var en avslappnad och trevlig stämning. Man kunde dricka kaffe eller ta en öl eller vad man nu önskade och njuta tillsammans i väntan på kvällens show. Diskussioner uppstod med tidigare obekanta personer som snart blev nya Elvisvänner.

Alla verkade trivas och när Annika hade quiz-resultaten klara så var det tre personer som blev ännu gladare då de fick motta sina priser. Vinnare blev **Mikael Björn** och på andraplats kom **Christer Tengblad** följt av de två glada damerna **Ewa** och **Inga-Lill**.

När klockan började närma sig 17 så var det dags att

Annika Lindqvist hade utformat Quizen som ett korsord.
Foton: **Elvis Ahlgren**

Den lyckliga quiz-vinnaren Mikael Björn.
Foto: **Elvis Ahlgren**

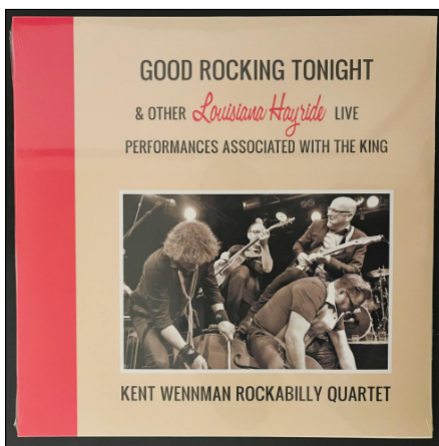

På andra plats kom Christer Tengblad
Foto: **Elvis Ahlgren**

På tredje plats: Ewa och Inga-Lill
Foto: **Elvis Ahlgren**

börja avsluta dagsprogrammet eftersom det skulle bli middag en våning upp. Men först fick alla som deltog i träffen en LP med **Kent Wennman Rockabilly Quartet**. Ett par av låtarna på det albumet skulle vi få höra live senare på kvällen. Gåvan uppskattades och någon som redan hade hunnit smita iväg till middagen en trappa upp fick sitt exemplar vid matbordet. Nog för att man kan spisa musik och nog för att den här musiken är go men jag skulle kanske inte rekommendera vinyl som varmrätt. Möjligen som dessert!

*LP:n som alla deltagare fick.
Foto: Elvis Ahlgren*

18:30 var ett viktigt klockslag för mig. Medan övriga inte behövde stressa så skyndade jag iväg till puben på **Katalin** som låg bara några hundra meter från hotellet. Det var dags att koppla ihop utrustningen för karaoken och testköra ljudet. Allt gick bra och

*På Katalin bjöds det både på karaoke och show.
Foto: Elvis Ahlgren*

*Klockan 19 startade karaoken på pubscenen.
Foto: Roger Schwalbe*

klockan 19 drog jag igång på pubscenen. Det blev lite prat om Elvis i Norden och programmet för Elvis Presley Birthday Party innan jag öppnade Elvis-karaoken genom att själv sjunga **Burning Love**. Sedan körde vi på fram till klockan 20 då

showen började på stora scenen.

Jag fick rusa in för Kent och bandet spelade redan på den svängiga blueslåten **Stranger in My Own Home Town**. Efter det kom **All Shook Up** som Kent och grabbarna på ett

Kent Wennman och Ulf Holmberg har kul på scenen.
Foto: Roger Schwalbe

upplevelse insåg jag att kanadensiska Kiralina var exakt lika bra som jag hade föreställt mig att hon skulle kunna vara. Eller nej, egentligen var hon bättre! Jag hade föreställt mig att hon bara skulle göra en viss typ av låtar men här kastade hon sig in klassiska **Heartbreak Hotel** följt av poppiga **A Little Less Conversation**. Hon hade inga problem med att byta genrer utan hanterade

skämtsamt sätt alltid får igång publiken med. Det märktes att bandet var tända den här lördagskvällen. Veckan före hade de kört showen i Enköping så det mesta satt exakt där det skulle sitta. Att Katalin var fullsatt bidrog förstås till att bandet blev extra peppade och att stämningen blev hög.

Efter ett gäng femtitalslåtar så kom **Billy Swans** låt **I Can Help** följt av **Never Been To Spain**, som var en hit med rockbandet **Three Dog Night** 1971-1972. Kent berättade då att **Never Been To Spain** skrevs av **Hoyt Axton** som var son till **Mae Axton** som skrev **Heartbreak Hotel**.

Sedan var det dags för **Kiralina Salandy** och gospelsången **Take My Hand, Precious Lord**. Ackompanjerad endast av

Kiralina Salandy berörde och kunde sjunga allt i Elvisväg.
Foto: Roger Schwalbe

piano och orgel tog hon i ända inifrån själen och blev ett med musiken i en väldigt dramatisk och känslös tolkning av sången. Det var omöjligt att inte bli berörd. Efter denna omtumlande

allting som en hungrig världsstjärna på väg uppåt. Hon rörde sig med hela kroppen och man kunde ana att för den damen betyder musiken väldigt mycket.

**Jungle Records sålde skivor även på Katalin.
Foto: Kenneth Östlund**

**Per-Åke Persson på trummor.
Foto: Roger Schwalbe**

**Ett fullsatt Katalin upplevde en spännande och fartfylld
hyllningsshow.
Foto: Kenneth Östlund**

In The Ghetto avslutade det första setet och innan låten hade slutat började jag snabbt att försöka ta mig tillbaka till puben, vilket inte var helt enkelt i den

välfyllda salen. Det var dags för en halvtimme karaoke i pausen innan showen drog igång på nytt med det andra setet.

**Ulf Holmberg på gitarr.
Foto: Roger Schwalbe**

**Kent Wennman på sång.
Foto: Kenneth Östlund**

Foto: Roger Schwalbe

Foto: Roger Schwalbe

Foto: Roger Schwalbe

Foto: Roger Schwalbe

Karaoke

Foto: Roger Schwalbe

Foto: Roger Schwalbe

Foto: Elvis Ahlgren

**Kent Wennman Band, Kiralina Salandy och Afro Choir bjöd på en mäktig upplevelse.
Foto: Roger Schwalbe**

Eftersom mer folk hade hittat till puben och inte alla skulle se showen (ja hur tänkte de egentligen?) så missade jag faktiskt lite för mycket av det andra setets inledning. Plötsligt hörde jag tonerna av **Whole Lotta Shakin' Goin' On** genom den öppna dörren. De hade börjat spela utan att jag märkte det! Panik! Spring! Det berodde förstås på den där fräcka överförskade tjejen som inte kunde ta ett nej och inte ville gå av scenen när hon sjöng en svensk låt a capella på ett groteskt och synnerligen falskt sätt.

Väl på plats framför scenen igen så fick vi snart uppleva det härliga **gospelmedleyt** från 1968 med Kent och **Afro Choir**. Toppklass! En

Foto: Roger Schwalbe

del av medleyt upplevde jag faktiskt som bättre arrangerat än förlagan med Elvis. Kent, bandet och kören gjorde en synnerligen bra insats.

En stund senare så blev det mer gospel och då med en låt som Kent berättade att Elvis obegripligt nog hade

framfört endast en enda gång på scenen. Lyckligtvis finns en filmad version från 1970 där Elvis repar den. Javisst borde gospelklassikern **Oh Happy Day**, som **The Edwin Hawkins Singers** fick en internationell hit med 1969, haft en given plats under lång tid på Elvis repertoar.

Den passade honom perfekt och Elvis älskade ju gospel. Min egen teori är att han kanske tyckte att han inte kunde göra den lika bra som hitversionen och därför övergav den. Ibland svek Elvis självförtroende när det gällde vad han kunde göra. Självförtroende fanns det dock i överflöd när Kiralina och kören axlade uppgiften att få både sväng och känsla i den fantastiska gospeln.

Foto: Roger Schwalbe

Arvid Callin Nerdal på piano.
Foto: Roger Schwalbe

Andreas Hellkvist på orgel.
Foto: Roger Schwalbe

Salandy fortsatte tillsammans med Afro Choir i ytterligare en låt när det var dags för **Always On My Mind**. Det är en tidlös och lika sorglig som vacker ballad som Elvis spelade in 1972.

Stefan Persson spelade både ståbas och elbas.
Foto: Roger Schwalbe

You ain't nothin' but a hound dog!
Foto: Roger Schwalbe

Stefan och Kiralina.
Foto: Roger Schwalbe

Hound Dog framfördes i **Big Mama Thornton's** version. Kiralina var helt fantastisk och Kent levererade ett härligt bluessolo mitt i låten. Guld!

Vi närmade oss slutet så Kent öste på med **Burning Love** och sedan kom

Kiralina med i **Rubberneckin'**. Kanske lite överraskande var **Shake a Hand** sista låten. Kent flaggade ändå innan den låten att man var öppna för extranummer så i praktiken var den bara en i raden av låtar på vägen fram till

showens klimax som skulle följa.

När publiken ropat "En gång till!" lagom mycket så kom den riktiga finalen med **Suspicious Minds** där alla i lokalen stod upp, hoppade och sjöng med. Sedan tackade Kent och man drog

*Kiralina Salandy vann publikens hjärtan med sin innerliga, berörande och glädjesprudlande sång.
Foto: Roger Schwalbe*

igång riktig allsång med **Can't Help Falling in Love** som Elvis oftast avslutade sina shower med.

"En gång till!" började publiken åter ropa och gänget på scenen beslöt sig till sist för att försöka köra **Walk a Mile In My Shoes**. Då hade musikerna lämnat den inövade repertoaren och om de kanske missade lite i sången så bjöd de tillbaka det med glädje i stället.

"It's one for the money! Two for the show..." Javisst allra sist rockade man fram de

*Afro Choir bidrog starkt till att det blev en så storslagen upplevelse och det uppskattades.
Foto: Roger Schwalbe*

sista svettdropparna med Carl Perkins klassiska rocker **Blue Suede Shoes**

och den som sedan inte var nöjd så blir nog heller aldrig nöjd!

**Afro Choir, Kent Wennman Band och Kiralina Salandy tackar publiken.
Foto: Roger Schwalbe**

Karaoken i puben fick avsluta kvällen på Katalin. Det blev faktisk svårt att avsluta där också då publiken hade kommit igång och inte ville sluta sjunga. Efter att jag hade presenterat den sista låten 3-4 gånger, med olika sångare, blev jag slutligen tvungen att säga NEJ till övriga intresserade. Jag måste ju också hinna vara med på efterfesten på Elvishotellet.

Skyndsamt packade jag ihop och gick tillbaka till hotellet där efterfesten pågick i hotellobbyn. Efter en intensiv, härlig dag och den bästa Elvis hyllningsshowen någonsin var det skönt att sätta sig ner, ta det lugnt, dricka något svalkande och diskutera med alla Elvisvänner.

**Kent, Elisabeth, Annika m.fl.
Foto: Elvis Ahlgren**

**Nina Jedevin Jonsson och Per-Erik Jonsson från bandet The High-Jacks ville inte missa någon programpunkt.
Foto: Elvis Ahlgren**

**Leif Lindh var givetvis med på efterfesten.
Foto: Elvis Ahlgren**

**Ulla och Lennart Alexandersson från Åland.
Foto: Elvis Ahlgren**

**Det här gör vi om nästa år!
sade arrangörerna Elvis
Ahlgren och Kent Wennman.
Foto: Elvis Ahlgren**

**Trevligt på efterfesten med
Lars, Eva, Thomas, Kenneth
och Christer.
Foto: Elvis Ahlgren**

himmel lite mer än vanligt.
Det var en show värdig en
Kung och sällan har det
varit så här bra!

Jag har här beskrivit
showen med rätt många ord
och ändå känner jag att jag
inte gjort den rättvisa. Det
bästa sättet att beskriva
den göres enklast med ett
enda ord - **BÄST!**

Där satt vi ett härligt gäng,
bestående av människor
från Finland, Åland,
Stockholm, Västerås,
Uppsala osv, enade genom
en person som aldrig hade
satt sin fot i Sverige och
som hade lämnat denna
värld för länge sedan. Det
kan kännas ganska märkligt
men samtidigt ändå väldigt
naturligt. Så är det att vara
Elvisfan.

När söndagsmorgonen
infann sig så fanns det ännu
en liten Elvisgrej att uppleva
för den som så önskade.
Vid hotellfrukosten var det
nämligen möjligt att göra en
riktig **Elvismacka** med
jordnötssmör, bacon och
banan!

**Elvismacka till frukost!
Foto: Elvis Ahlgren**

Elvis Presley
Birthday Party
blev en succé
och något att
minnas! Först
en mysig träff
med Elvis-
vänner på
Elvishotellet
och sedan ett
fullpackat
Katalin som
svängde som
aldrig förr när
det bjöds på
den bästa
Elvisshowen
någonsin! Kiralina Salandy
var fantastisk för att
uttrycka det blygsamt! Vi
var flera som fick tårar i
ögonen när denna dam var
fullständigt ett med
musiken på ett nästintill
utomjordiskt sätt. Kören
lyfte det hela till oanade
höjder och bandet.... ja
bandet... Hur kan man
gång på gång förundras
över hur suveräna musiker
de är? Ja för att de bara är
så bra helt enkelt! Den här
kvällen log Elvis från sin

**Kiralina Salandy imponerade liksom hela
övrige showgänget.
Foto: Roger Schwalbe**

Blir det någon fortsättning?
Javisst blir det party nästa
år också! Du kan boka in
det i din kalender redan nu.
**Lördagen den 11 januari
2025 ska vi fira Elvis 90 år**
och räkna med fullsatt även
då!

Massor av Elvis i England

Det här resereportaget börjar egentligen i Norberg, närmare bestämt på Elvisdagarna i augusti 2023, där vi upptäckte den norske Elvistolkaren Tony Nilsson, som vi tyckte gjorde ett fantastiskt framträdande. Vi fick en pratstund med Tony efteråt och han berättade då att han skulle tävla i Birmingham i januari 2024 på Elvis European Championship. Vi blev genast inspirerade och började smida planer, som snabbt utökades från att inte bara omfatta Elvis European Championship i Birmingham utan även ett Londonbesök, där ju den smått otroliga Elvis-utställningen, ["Direct from Graceland – Elvis"](#) just nu glädjer många Elvisfan. Tre fotbollsmatcher bokades också in, för England utan fotboll, det går inte för sig!

Vi började i London och tog oss till utställningen, som ligger mellan Tower Bridge och London Bridge i ett rymligt och smakfullt renoverat magasin i gult tegel med välvda bågar mellan rummen. Nu har ju vår fantastiska reporter **Gordana Pitti** redan gjort

ett reportage kring detta, så vi försöker här komplettera med ytterligare information som kan vara intressant för er läsare. Utställningen är ett rent mästerverk och vi blev djupt imponerade av **Graceland** (Elvis Presley Enterprises), som skickat över så många av Elvis föremål, det sägs att guldkostymen levererades med väktare eftersom den anses vara så värdefull. Även själva utformningen av utställningen är otroligt proffsigt och Gracelands fantastiska arkivarie **Angie Marchese** har än en gång överträffat sig själv. Utställningen är stor med tre stora rum och ytterligare ett antal mindre rum, så

räkna med att det åtminstone tar tre timmar att "njuta sig" igenom detta!

Redan i första rummet, som börjar med en otrolig konsertmix på en stor monitor med proffsigt remixat material, börjar man tappa hakan. Här finns massor av material och fotografier från hans tidiga år i Tupelo och tidiga år i Memphis. En klänning som **Gladys** haft på sig och en liten modell av det lilla huset i Tupelo, brev till Gladys från **Vernon** under tiden han satt i fängelse mm. På en häftig display med nio monitorer visas Elvis första TV-framträdande på **Stage Show** den 28 januari 1956.

Foto: Annika Lindqvist

Här finns också mycket av det tidiga promotion-materialet som till exempel hattar, dockor, plånböcker, brädspel mm. För den vinylintresserade finns många intressanta skivor bland annat en acetat demo av **Heartbreak Hotel**, en skiva från Elvis första framträdande på **Louisiana Hayride** 18 december 1954. En sk Reference Recording av Elvis första album på RCA (LSP-1254), en mängd olika guldskivor som tex för **Suspicious Minds**, **Wonderful World of Christmas**, **Aloha** konserten, **Moody Blue**, **Elvis in Memphis** mm. Acetatskivor för **Hurt** och **Moody Blue**, **Promised Land**, listan kan verkligen göras lång.

Foto: Annika Lindqvist

Foto: Annika Lindqvist

Överste Parker får också en monter där man ser hans overall och hattar mm. Givetvis finns **SUN**-eran också med i utställningen med många fina fotografier och stora displayer som

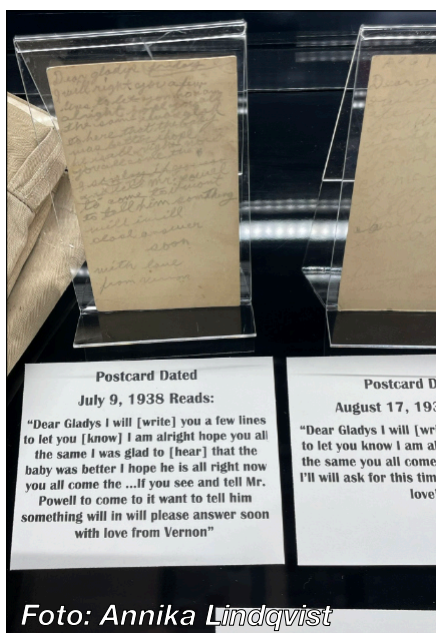

Foto: Annika Lindqvist

Foto: Annika Lindqvist

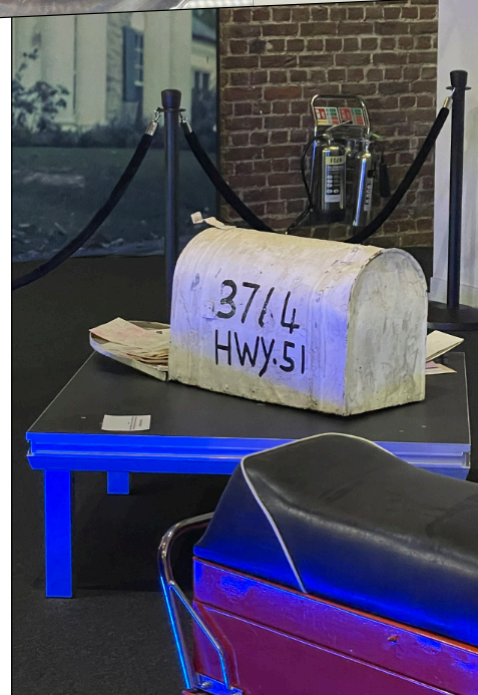

Promotionmaterial, nyckel till Tupelo, Louisiana Hayride-ring, Heartbreak Hotel demoskiva, referensskivor och brevlådan. Foton: Annika Lindqvist

täcker flera väggar. Bland Elvis bilar och motorcyklar som Gordana berättat om i sitt reportage, hittar vi även Gracelands postlåda märkt **3764 HWY 51**, som ju var den ursprungliga adressen innan vägen bytte namn till **Elvis Presley Boulevard**.

En kul och annorlunda sektion är med Elvis scendräktsdesigner **Bill Belew**, där vi får se Bills

originalskisser och även tygprover. Vi ser också flera av Elvis skor bla Blue Suede Shoes, hans fotbollsutrusning, karatedräkt och även polisdräkt komplett med polishatt, polisskjorta och polisbricka. Vi fastnar också för Elvis grammofon som fortfarande har den sista skivan han lyssnade på, en acetatskiva med **The Stamps**.

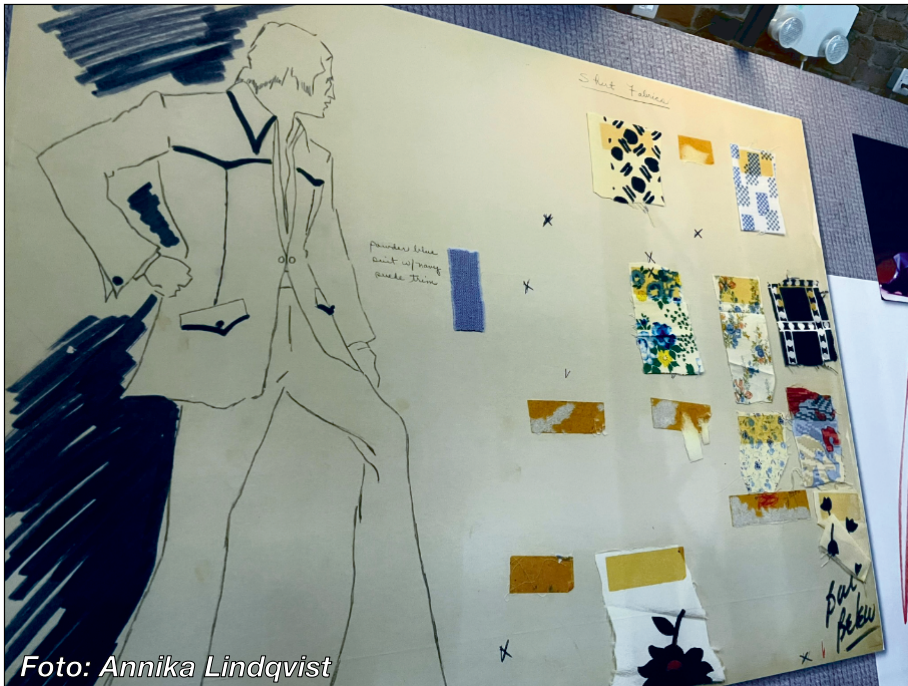

Foto: Annika Lindqvist

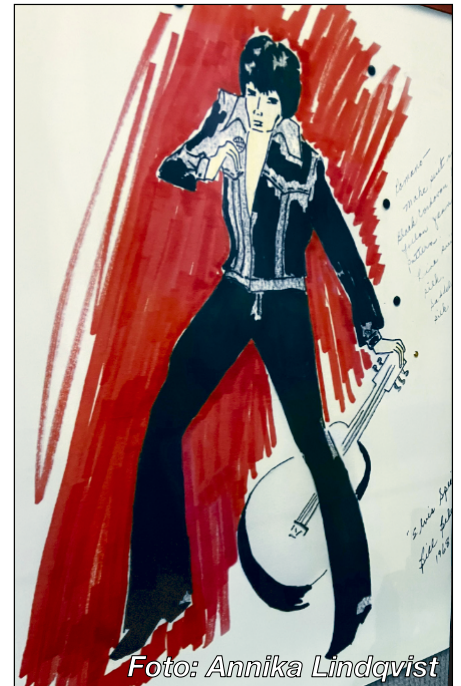

Foto: Annika Lindqvist

Ytterligare ultracoola föremål är Elvis läderarmband från '68 **Comeback Special**, många smycken som Elvis bar ofta under sina konserter bla den sk "Maltese Cross Necklace", ett smycke Elvis fick julen 1973 av **Linda Thompson** samt även Lion Claw Necklace.

Foto: Annika Lindqvist

Foto: Annika Lindqvist

Lion Claw Necklace
Necklace worn by Elvis featuring a lion claw with the initials "EP" above claw.

Foto: Annika Lindqvist

Nästan alla av Elvis mest notabla scendräkter finns med, guldkostymen, Aloha dräkten, Rehearsal Outfit från **That's The Way It Is** mfl. De är snyggt uppställda med bland annat en slags övervåning där man ser flera scendräkter.

Vi hade likt Gordana VIP biljetter, den sk **White Glow Experience**, där man iförd vita handskar får hålla i Elvis guldmikrofon från 1969 och Elvis Gold Attendance Belt som han fick av Hilton Hotel efter utsålda shower, ett bälte Elvis tyckte mycket

Foto: Annika Lindqvist

Foto: Annika Lindqvist

"White Glow Experience" med Elvis guldmikrofon.
Foto: Annika Lindqvist

Foto: Annika Lindqvist

om och som han bar vid många tillfällen bland annat när han träffade president **Richard Nixon**. Det var givetvis en nära på himmelsk upplevelse att få hålla i dessa föremål, marken gungade lite och tårarna var nära. Guiden var mycket bra och ödmjuk inför alla Elvisfans djupa

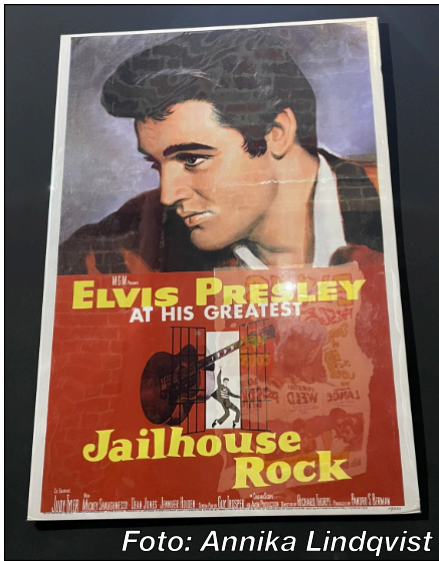

Foto: Annika Lindqvist

Foto: Annika Lindqvist

Foto: Annika Lindqvist

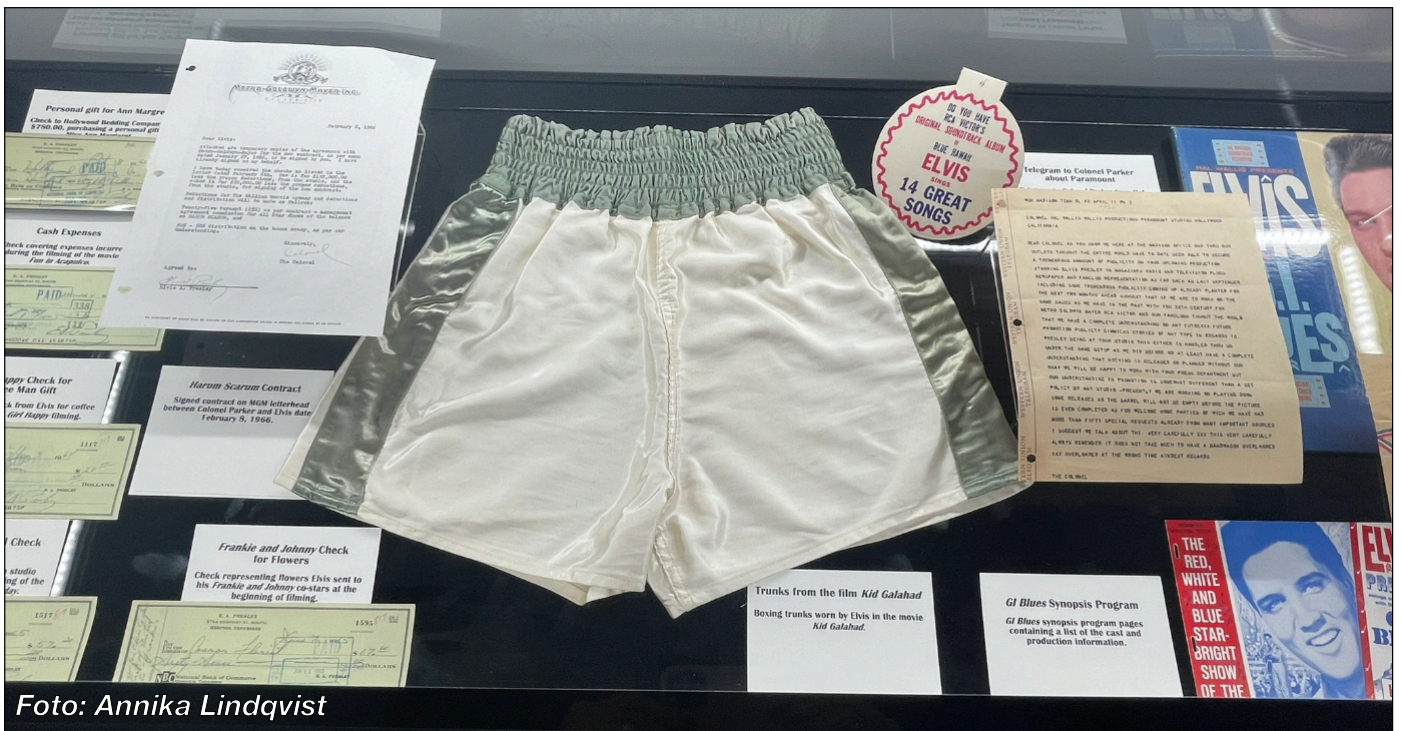

Foto: Annika Lindqvist

kunskap, hon hade blivit förvarnad innan utställningen började att inte tro att någon kan mer än Elvisfansen och det stämmer nog, vi är ett nördigt släkte helt klart!

Filmsektionen är nära på magisk med samtliga filmaffischer och föremål som

den röda sportbilen från **Blue Hawaii**, kläder från bla **Viva Las Vegas, King Creole, Kid Galahad**, kopior på kontrakt och korrespondans mm.

Elvis unika humor kommer också fram på ett fint sätt, bland annat ett telegram från Elvis till Överste Parker,

där han kommenterar det digra gaget för '68 Comeback Special med raderna "Var det verkligen det bästa du kunde få till?"

I slutet av utställningen finns ett kul inslag i form av en "Graceland mur" där man kan skriva sitt namn på samma sätt som varje Elvis

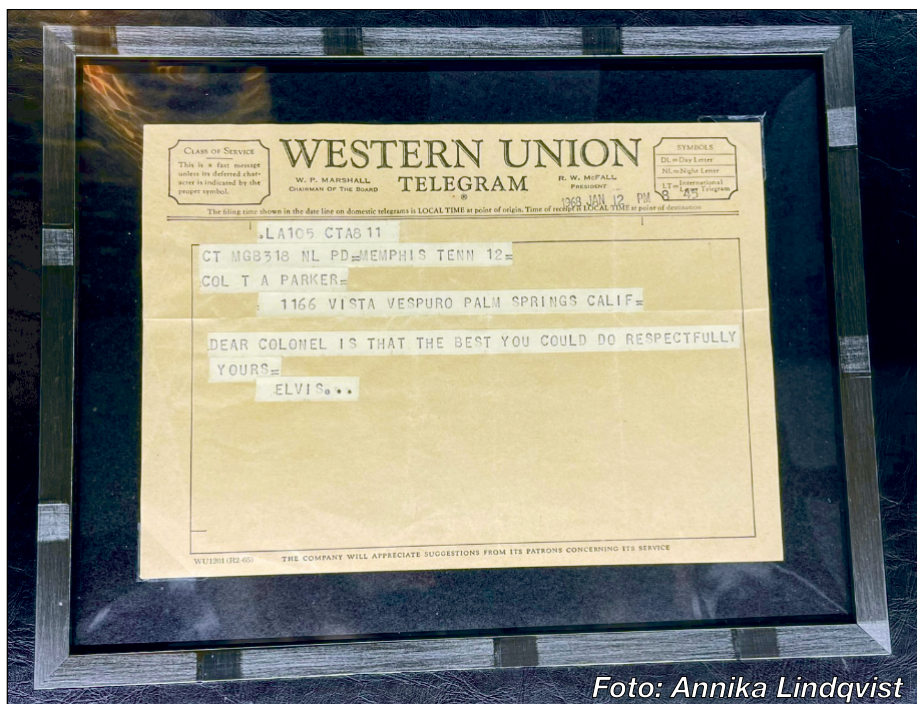

Foto: Annika Lindqvist

fan gör när man besöker Graceland. Här finns också den kostym Elvis hade på presskonferensen från Graceland den 7 mars 1960 på Vernons kontor. Även de kläder han hade på presskonferenserna före och efter Houston Astrodome showerna.

Utställningen avslutas med filmvisning med tre väggar från olika Elviskonserter med fantastisk ljud. Jag lovar, man sitter som klistrad. Efter utställningen var vi nästan i trans och var tvungna att ta en dricka i den lilla baren som finns i anslutning till eventet och pusta ut lite.

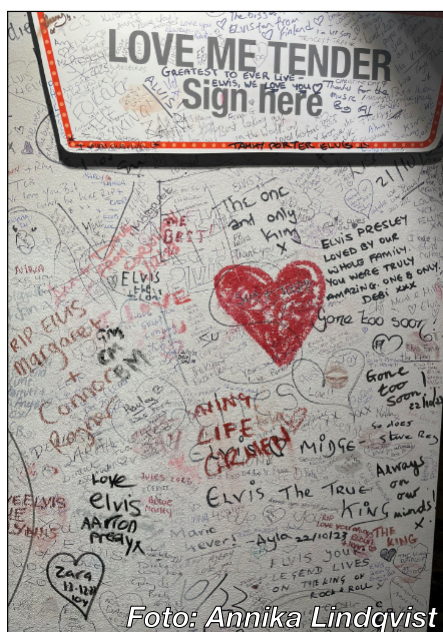

Foto: Annika Lindqvist

Denna utställning är verkligen unik och vi rekommenderar alla att ta chansen att se den. Den pågår till den 14 april 2024, har ni möjlighet, så åk!

När vi pustat ut efter denna otroliga upplevelse och en och annan fotbollsmatch, gick turen med tåg till **Birmingham**, där vi under tre dagars total Elvis bonanza, fick riktigt nördalloss med ca 400 "hardcore"

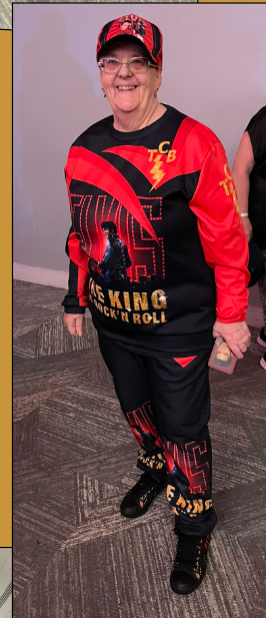
Foto: Annika Lindqvist

Foto: Annika Lindqvist

Foto: Annika Lindqvist

Fansen samlas.
Foton: Annika Lindqvist

Elvisfans. Det var en så härlig stämning och så kul att så många klätt upp sig, herrarna var förstås iklädda Elvis jumpsuits och coola replicas av Elvis skjortor, men damerna var faktiskt ännu finare klädda med otroliga Elvishärligheter och andra Elvisutstyrselar. Hela tolv timmar per dag var det fullt schema med bara Elvis. Det började vid 12-tiden med sångtävlingarna som höll på till ca 18, sedan var det paus för middag och vid 20.00 var det igång igen och höll på till långt efter midnatt. Det var verkligen ett hårt "träningsläger" och vi fick ligga i för att orka med, men som vanligt orkar man ju nästan hur mycket som helst eftersom det handlar om Elvis.

I själva tävlingen var det 38 tävlande och kvaliteten varierade rätt ordentligt, men totalt var det i alla fall tre stycken som vi tyckte gjorde bra ifrån sig. De flesta var från England, men den som kom tvåa i tävlingen **Brian Troy** var från Danmark. Vann gjorde märkligt nog engelsmannen **JD King**, som inte alls kom högt på vår lista. Vår favorit var österrikaren **JJ King**, som verkat som Elvis Tribute Artist i 30 år, vilket märktes framförallt i finalen, men han kom tyvärr bara femma. En annan favorit engelsmannen **Marc**

Vinnaren JD King sjunger.
Foto: Annika Lindqvist

Österrikaren JJ King.
Foto: Annika Lindqvist

George tog sig inte ens till finalen, så hur domarna tänkte är höljt i dunkel.

Den stora behållningen musikaliskt var dock underhållningen efter

Deltagarna i juniorklassen.
Foto: Annika Lindqvist

tävlingarna där Elvis-världmästarna **Mario Kombou** och unge **Moses Snow** imponerade stort. Två artister som verkligen kan sjunga och göra Elvis rättvisa, vilket inte är så vanligt. Moses Snow framförde Elvis tidiga låtar från SUN och tidiga RCA tiden, ett otroligt proffsigt framträdande både röstmässigt och för själva artisteriet. Han satte i princip alla Elvis "moves" från 50-talet. Mario Kombous show var låtar från "Elvis at Stax", vilket också var mycket bra och lite ovanligt. En ren njutning att höra.

Bland deltagarna utsågs tio finalister.
Foto: Annika Lindqvist

Moses Snow framförde tidiga Elvislåtar från SUN och RCA.
Foton: Annika Lindqvist

Mario Kombou sjöng låtar som Elvis spelade in i Stax-studion.
Foton: Annika Lindqvist

På totalen var dessa tre dagar jätteroliga och vill man ha kul och fullkomligt vältra sig i allt kring Elvis och träffa andra lika "galna" Elvisfans är detta verkligen en fullträff!

Reds. anm. **Tony Nilsson** kunde tyvärr inte delta i tävlingen pga personliga skäl.

Moses satte alla Elvis-moves.
Foton: Annika Lindqvist

THE HIGH-JACKS

20 YEARS ANNIVERSARY

Vinnarna i biljettutlotningen:

Mattias Anttila
Mats Magnusson

Ett stort GRATTIS till er!

Shake Rattle & Roll

Fredagen den 26 april 2024
Västerås Konserthus

The High-Jacks 20 års jubileum

Årets fest – Shake Rattle & Roll – The High-Jacks firar 20 år!

2004 bildades bandet the High-Jacks som komp och förband till Rockabilly och Countrydrottningen Wanda Jackson. Bandet etablerades snart till ett av våra mest populära band i genren och 2006 vann man utmärkelsen som bästa Rockabillyband i Country-SM. Genom åren har man turnerat flitigt och skaffat sig en trogen fan-skara i flera länder.

Per-Erik Jonsson, som leder bandet tillsammans med sångerskan **Nina Jedevin**, hade sin första spelning redan 1974 på anrika Mosebacke Etablissement i Stockholm. 1975 fick även TV-publiken se och uppleva Skultuna-pojken Per-Erik i det populära TV-programmet Karusellen med Lennart Hyland som värd. Så förutom firandet av The High-Jacks 20-årsjubileum, hyllar vi även **Per-Erik Jonssons 50 år som artist!**

The High-Jacks kommer under kvällen även bjuda på andra artister och musiker man samarbetat med genom åren.

Gammal hederlig **Rock n' Roll och Country** utlovas i två akter och fyra takter! Så häng med på årets fest i Västerås!

För er som bokar biljett till showen ges även **20% rabatt på rumspriset på Plaza Hotell i Västerås** när man uppger koden **THJ-20**.

För hotellbokning ring direkt till **Plaza Hotell 021-10 10 10**.

Köp biljett här

THE ELVIS

CONCERT 2024 (USA) - Special 70th Anniversary Shows

FEATURING:

TOP ETA DWIGHT ICENHOWER

ORIGINAL BANDMEMBERS

BOB LANNING & JIM MURRAY (THE IMPERIALS)

ELVIS' FRIEND BRENDA MURRAY NIELSEN

TOURDATA APRIL 2024:

03 04	EINDHOVEN	EFFENAAR	NETHERLANDS
04 04	MIKKELI	MIKKELI CONCERT HALL	FINLAND
05 04	LAHTI	SIBELIUS-TALO	FINLAND
06 04	HELSINKI	SAVOY-TEATTERI	FINLAND
07 04	TILBURG	013	NETHERLANDS
09 04	GRONINGEN	OOSTERPOORT	NETHERLANDS
10 04	ESBJERG	MUSIKHUSET	DENMARK
11 04	VARA	VARA KONSERTHUS	SWEDEN
12 04	ESKILSTUNA	ROYAL TEATER	SWEDEN
13 04	COPENHAGEN	BREMEN TEATER	DENMARK
14 04	UTRECHT	TIVOLI VREDENBURG	NETHERLANDS
16 04	ZOETERMEER	BOERDERIJ	NETHERLANDS
17 04	ALKMAAR	VICTORIE	NETHERLANDS
18 04	ENSCHEDÉ	METROPOOL	NETHERLANDS
19 04	LEEWARDEN	NEUSHOORN	NETHERLANDS
20 04	HOOFFDORP	CPUNT	NETHERLANDS
21 04	MAASTRICHT	MUZIEKGIETERIJ	NETHERLANDS

Bookings: Deelen Consultancies & Tornado Concerts. Follow us on Facebook!

Trevor Simpson

In memoriam

Han var alltid glad och entusiastisk och givetvis älskade han Elvis. Under ett år var han en uppskattad och trogen skribent i Elvismagasinet.

Han hade varit fotbollsdomare på elitnivå, han hade sin radioshow och han verkade trivas med livet. Han ställde upp till 100% för Elvis i Norden och Elvismagasinet. Till exempel ordnade han så att vi fick en intervju med P.J. Proby. Han uppskattade att våra finska vänner ville publicera hans material. Han var tacksam för att han fick vara med i Elvisvärlden och intresserade sig alltid för vad andra tyckte.

Den 11 januari lämnade han oss, 81 år gammal, efter att kampen mot cancer blev för tuff. Då hade han just avslutat sin sista artikel som han gärna skrev då jag kom med idén till den. Normalt valde han själv ut alla illustrationer till sina artiklar men den här gången orkade han inte själv så han bad mig att göra det. Han behövde avsluta andra saker innan han lämnade oss berättade han. Trevors återstående tid var dock väldigt kort och det visade sig att den var kortare än alla trodde.

Begravningen skedde i hans hemstad Halifax, i norra England den 8 februari.

Trevors artiklar som han skrev för oss och för andra tidningar kommer att leva kvar och påminna oss om honom liksom de böcker han skrev för FTD. Många kommer att minnas och sakna honom. Tankarna går till hans familj och hans vänner.

God bless you Trevor and say hello to Elvis from all of us!

Mikael Elvis Ahlgren
Chefredaktör

ELVIS 'TODAY' – HISTORIEN BAKOM ALBUMET FRÅN 1975

Här kommer Trevor Simpsons allra sista artikel skriven bara en kort tid före hans död. Artikeln är skriven speciellt för Elvismagasinet efter ett förslag från tidningens chefredaktör. Trevor önskade att vi publicerade den i årets första nummer för att han skulle få se den färdiga artikeln innan han gick bort. Dessvärre tog hans tid slut tidigare än beräknat men vi hedrar hans minne genom att här publicera den första delen av artikeln (del 1 av 2).

Månaderna innan han anlände till RCA:s studio på Sunset Boulevard för att spela in det här albumet, hade varit svåra för **Elvis**. Man var i ett desperat behov av ett nytt album, men Elvis mådde inte bra. Den av RCA planerade inspelningen i Nashville i december 1974 fick avbokas, liksom planerade spelningar i Las Vegas i januari. Den 29 januari 1975 skrevs Elvis in på Baptist Memorial Hospital i Memphis för undersökning av levern. En vecka senare den 5 februari fick han sällskap av sin far **Vernon**, som hade drabbats av en hjärtinfarkt. På Alla Hjärtans Dag smugglades de båda ut från sjukhuset och tillbaka till **Graceland**. Det fick ske på natten för att undvika alla fans som hoppades få en glimt av dem båda. Tre veckor senare, den 3 mars, efter att ha vilat upp sig på Graceland,

flög Elvis till Kalifornien, dels för att förbereda inför de ombokade konserterna i Las Vegas, och dels för att den 10 mars avsluta inspelningen av det nya albumet i den välbekanta RCA-studion. Det var tre år sedan han sist var där, och då, liksom tidigare, beslöt sig Elvis för att använda samma band i studion som vid konserterna i Las Vegas. Han anlände tillsammans med **Lisa Marie** och **Sheila Ryan**, hans nya flickvän. Inspelningarna varade i tre dagar, och följdes av efterarbete av **Felton Jarvis**

och studioteknikern **Rick Ruggieri**, som tog hand om ljudmixningen. Den 18 mars, efter repetitioner och genrep, kom premiären på Las Vegas Hilton, där Elvis framträdde till den 1 april 1975.

Det var smart tänkt att använda Elvis **TCB Band** under de tre inspelningsdagarna, eftersom de flesta i bandet visste exakt vad Elvis förväntade sig av dem, och hur de skulle prestera ett perfekt resultat. Alla utom en, basgitarristen **Duke Bardwell**, som inte riktigt passade som

hand i handske. I början av 1974 hade basgitarristen **Emory Gordy**, som i sin tur hade ersatt **Jerry Scheff**, lämnat gruppen för att koncentrera sig på produktionsarbete i Nashville. Hans ersättare, Duke Bardwell, fick värsta möjliga start i Las Vegas när ett ljudligt surrande från hans högtalare högeligen irriterade Elvis under premiärkvällen. Trots att han inte imponerade på Elvis, och att det fanns en uppenbar disharmoni i deras personligheter, fick Duke sin **Taking Care of Business** (TCB) halskedja av Elvis efter Memphis-spelningen på **Mid-South Coliseum** den 20 mars 1974. Duke trodde att han äntligen hade kommit att tillhöra Presleys inre krets, trots att Elvis under det gångna året öppet hade kritiserat honom på scen. Vid ljudmixningen av Today-albumet raderade Felton Jarvis Bardwells bas totalt, antingen på Elvis begäran, eller med hans godkännande, och ersatte dem med nya överdubningar av studios ordinarie basister **Mike Leech** och **Norbert Putnam**. Det enda masterspåret där Duke Bardwells basgitarr överlevde var **T-R-O-U-B-L-E**, eftersom RCA var i sådan brådska att släppa låten som singel, att Felton inte hann ta hand om redigering och överdubning.

Historierna bakom låtarna från dessa inspelningar är sammanställda av intervjuer som jag har gjort med olika låtskrivare och andra som stod Elvis nära under den här tiden. Historisk efterforskning

av andra låtar har också gjorts för att få ett så fullständigt underlag som möjligt av de tio låtarna som skulle släppas på Today-albumet (inklusive ett oväntat, specialinspelat jam). Flera av dessa historier berättas för första gången, när vi nu fördjupar oss i bakgrunden till låtarna på det sista albumet Elvis spelade in som ett samlat projekt.

FAIRYTALE

Låtskrivare:

Anita och Bonnie Pointer

Inspelad:

10 mars 1975

Master:

Tagning 3 (EPA3-1594)

"I'll pack up all my things and walk away, I don't want to hear another word you have to say. I've been waiting for so long, I just found out there's something wrong and nothing will get better if I stay".

The Pointer Sisters

originalinspelning av Fairytale fanns först med på deras album **That's A Plenty**, som släpptes i februari 1974 och gavs ut på skivbolaget **Blue Thumb Records** (BTS 6009). Sex månader senare, i september, gavs den ut som en singel (BTA 254). Den belönades med en **Grammy** i kategorin Best Vocal Performance by a Duo or Group, och drog till sig så mycket uppmärksamhet, att Pointer Sisters inbjöds till Nashville där de blev de första svarta kvinnliga sångerskorna som framträdde på **The Grand Ole Opry** (USA:s äldsta radioprogram för countrymusik och som har

sänts ut från Nashville sedan den 28 november 1925). Vid inspelningen av Fairytale var gruppen en kvartett som bestod av de två låtskrivarna och ytterligare två systrar, **June** och **Ruth Pointer**. Förutom studioinspelningen, sjöng Elvis sången vid ett flertal tillfällen på scen från 1975 till 1977 och, på grund av den sorgliga texten, introducerade han den ofta med orden *"this is the story of my life"* (detta är min livs historia). Alla tre tagningarna från studioinspelningen finns med på 2005 FTD-utgåvan (Follow That Dream Records) av Today-albumet.

Bonnie Pointer 1974.
Foto: Rob Mieremet / Anefo

Anita Pointer 1974.
Foto: Rob Mieremet / Anefo

Både **Anita** och **Bonnie Pointer** står som låtskrivare, men enligt mina efterforskningar var det Anita som fick inspiration till sången, och skrev det mesta av den. Hon berättar: "Vi hade tagit in på ett motell i Woodstock, New York och jag satt och lyssnade på James Taylor på min lilla kassettspelare. Fairytale bara kom till mig, och jag skrev sången över en natt. Väl hemma, presenterade jag den för Bonnie och vi skrev färdigt den tillsammans. Sången handlar om en kärleksaffär som jag hade med en gift man från San Francisco"...

"You used me, you deceived me and you never seemed to need me,
But I bet you won't forget me when I go".

"Den raden i sången var ämnad för honom! Han var DJ på radio KSAN och vi skrev annonser och sålde dem för

\$50. Det slutade med att vi hade en affär och jag hade ingen aning om att han var tillsammans med någon annan. Han ljög för mig och det var när jag fick reda på sanningen som jag skrev sången. En "fairytale" är något som inte är sant, en saga – rena fantasier. Jag är uppväxt på landsbygden och där är "fairytale" ett ord som vi använder för någon som ljuger. Därför heter sången Fairytale".

Och hur fick då Elvis höra talas om sången? Anita fortsatte, "Vi arbetade i San Francisco med David Robinson som var vår manager och också producent till jazzmusikern Herbie Hancock och bluesmusikern Taj Mahal. Han gillade verkligen vår musik och uppmuntrade oss att skriva låtar. David var den som såg till att Elvis fick höra talas om Fairytale. Han hade några kontakter i Nashville som presenterade den för honom. Jag trodde inte att det var sant när han berättade att Elvis skulle spela in den. Jag sa, "Himmel, du skämtar!" Gode Gud, vi blev så upprymda när vi fick höra det och själv är jag övertygad om att det var "I bet you won't forget me" (jag slår vad om att du inte kommer att glömma mig) som fångade Elvis uppmärksamhet, för det finns väl ingen som har glömt honom. Hans tolkning av Fairytale var underbar och jag blev så nöjd med hans version. Han fångade verkligen känslan i sången".

GREEN, GREEN GRASS OF HOME

Låtskrivare:

Claude 'Curly' Putman Jr.

Inspelad:

10 mars 1975

Master:

Tagning 5 (EPA3-1595)

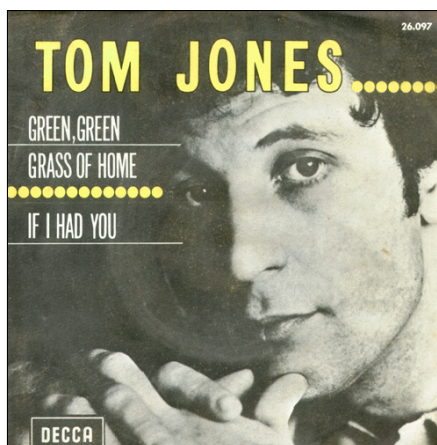
"The old home town looks the same, as I step down from the train.

And there to meet me is my mama and my papa"

Låtskrivaren föddes den 20 november 1930 i Princeton, Alabama och av alla de låtar som han har skrivit, är han mest känd för Green, Green Grass Of Home, som blev en hit med **Porter Wagoner**, men som först sjöngs in 1965 av **Johnny Darrell**. 'Curly' berättade historien om den här sången många gånger. Han sa: "Jag fick idén till Green, Green Grass Of Home efter att ha sett filmen The Asphalt Jungle (I asfaltens djungel) med Sterling Hayden

och Marilyn Monroe. Den handlar om en man i en storstad som kommer i fel sällskap och hamnar i ett gäng som rånar en bank, men han försökte bara få ihop tillräckligt med pengar för att kunna återvända till sin hembygd. I slutet av filmen har han lyckats ta sig dit, och är på väg till ett gammalt hus uppe på en kulle, men han dör innan han når ända fram. Det gav mig idén till sången och det tog mig ungefär två timmar att skriva den. Jag skrev den en söndag i Nashville när jag besökte musikförlaget 'Tree Publishing'. Det är en sång som verkligen berör folk. När man börjar tala om att återvända hem till familj och vänner, och dela den kärlek man känner för varandra, det väcker alltid känslor". Oavsett alla tidigare versioner av låten, så var det **Tom Jones** inspelning som väckte Elvis intresse av att själv spela in den.

När jag 2012 intervjuade **Marty 'Moon' Lacker**, bossen för Elvis Memphis-maffia, bad jag honom berätta hela historien om när Elvis och grabbarna var på väg hem till Memphis och hörde Tom Jones version av Green, Green Grass Of Home på radion. Marty berättade: "Vi hade avslutat inspelningen av en film, jag kommer inte ihåg vilken, och var på väg hem från Hollywood. Det var natt och vi färdades i en Greyhound-buss, en dubbeldäckare, som gjorts om till en husbuss. Som vanligt var det Elvis som körde. Vi hade nått Arkansas och var

tillräckligt nära för att kunna lyssna på Memphis radiostationer. Vi tog in WHBQ där **George Klein** (en av Elvis bästa vänner) var natt-DJ. Just då spelade George en ny skiva med Tom Jones, Green, Green Grass Of Home. Det var första

gången vi hörde den, och den lät så underbar, så till den milda grad att när den var slut, sneglade Elvis bakåt på mig, där jag satt i ett av de höga sätena, som var byggda så att man kunde se ut genom de övre fönstren. Vi stannade vid en telefonkiosk och Elvis sa: "Moon, ring George och säg till honom att spela den igen". Jag sa till Elvis att "det går nog inte", för man följde ett strängt format på radiostationen, och fick inte spela samma skiva två gånger i följd. Han sa: "Ring honom och tala om var vi är och att jag vill höra den igen". Jag hade Georges privata nummer till kontrollrummet, så jag ringde och berättade var vi var, och att vi var på väg hem

och att Elvis ville höra låten igen. Han svarade: "Marty, det vet du att jag inte kan, jag kan få sparken". Jag sa: "George, allt jag vet är att Elvis vill att du spelar den igen. Gör vad du tror är bäst". Han sa att han skulle försöka. Jag återvände till bussen och då hörde jag: "Detta är till grabbarna på motorvägen i Arkansas på väg hem till Memphis", och sedan spelade han skivan igen. När den var slut, sneglade Elvis bakåt på mig igen och ryckte med huvudet till höger som för att säga, säg till honom igen. Då sa jag till **Jerry Schilling** att han fick ringa när vi nådde nästa telefonkiosk, jag ville inte vara den som ställde till det för George. Jerry ringde George från nästa telefon, och tro mig eller ej, men George spelade den igen. Han ville inte att Elvis skulle bli sur på honom. Låten berörde Elvis varje gång den spelades. Den rör upp känslor. Den berörde oss alla".

Curly Putman tillade: "Den här sången berörde Elvis känslomässigt på grund av hans kärlek till sin mor. Det är egentligen det som sången verkligen handlar om. En man som i sina drömmar återvänder hem till sin mor och far. En dödsdömd fånge på väg till sin avrättning – men det blir inte uppenbart förrän alldeles i slutet av sången..."

"Then I awake and look around me, at four grey walls that surround me, and I realise I was only dreaming."

For there's a guard and there's a sad old padre, arm in arm we'll walk at daybreak, once again I'll touch the green, green grass of home".

Det var det talade partiet i sången som både Elvis och Tom gillade och som finns med i bådas versioner. Elvis relaterade till det känslosamma i sången. Det berörde honom och påminde honom om hans mor". Exakt hur mycket har aldrig avslöjats, men min intervju med Marty Lacker lyfte fram det sambandet.

Marty fortsatte, "Två timmar senare var vi i Memphis och Graceland, där några av våra familjer väntade för att köra oss hem. Vi hade ringt och talat om ungefär när vi skulle vara framme. Jag var klar att åka med min fru, men som boss för gruppen, ville jag höra om Elvis behövde något innan jag försvann. Jag gick från köket till hallen och där utanför Minnie Mae:s (Elvis farmor) rum, fick jag se Elvis på knä i tårar. Larry Geller stod över honom. Skärrad frågade jag vad som hade hänt och varför han grät. Med tårar i ögonen sa han: "Marty, när jag kom in, såg jag "Mama" stå i dörröppningen". Sången hade verkligen påverkat honom känslomässigt. Jag lade armen om honom och utan att tveka en sekund sa jag, "Elvis, hon kommer alltid att finnas här så länge som du är här". Han tittade på mig och sa: "Tack, för det"! Sedan reste han sig och sprang uppför trappan till sin privata våning".

Med undantag av tagning 4, finns hela inspelnings-sessionen av Green, Green Grass Of Home på 2005 FTD utgivningen av Today-albumet. Varför de saknade 24 sekunderna på den tagningen har utelämnats är ett fullständigt mysterium! De finns med på det inofficiella albumet, **Christmas Today**.

Låtskrivaren Curly Putnam dog den 30 oktober 2016 vid 85 års ålder och vi är så tacksamma att både han och Marty Lacker hann berätta för eftervärlden om Elvis relation till Green, Green Grass of Home.

I CAN HELP

Låtskrivare:

Billy Swan

Inspelad:

10 mars 1975

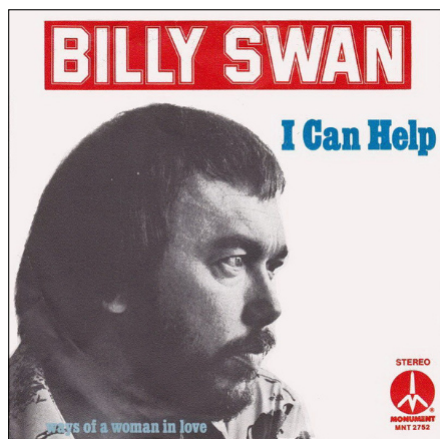
Master:

Tagning 2 (EPA3-1596)

"If you got a problem, don't care what it is. If you need a hand, I can assure you of this: I can help. I've got two strong arms and I can help. It would sure do me good to do you good, let me help."

Sångaren och låtskrivaren **William Lance Swan** föddes den 12 maj 1942 i Cape Girardeau, Missouri och blev intresserad av musik redan som barn. Han spelade också flera instrument och en av hans låtar är **Lover Please**, som först spelades in av Elvis originalbasist **Bill Black** 1962, innan **Clyde McPhatter** släppte sin hitversion. Billy Swan flyttade till Nashville för ett närmare samarbete med Bill Black, ett projekt som fick ett abrupt slut vid Bill Blacks oväntade bortgång den 21 oktober 1965. Tack vare Elvis morbror **Travis**, arbetade Billy en tid som grindvakt vid Graceland innan han flyttade tillbaka till Nashville för att fortsätta sin karriär som låtskrivare. Han var även skivproducent på **Tony Joe Whites** originalversion av **Polk Salad Annie** 1968, innan han fick ett skivkontrakt med **Monument Records**. *I Can Help* fanns med på hans första album innan den 1974 släpptes som en singel (Monument 8621). Den gick in på Billboards Hot 100 (topp 100) den 26 oktober 1974. Senare samma år gick den upp till nummer ett på countrylistan, där den stannade i två veckor.

Billy Swan berättade, "Jag skrev *I Can Help* i Nashville. Jag hade nyligen gift mig och min fru och jag bodde i ett parhus. Vi hade en stor garderob som hon hjälpte mig att göra om till ett musikrum. Jag hade en RMI orgel som Kris Kristofferson och Rita Coolidge hade gett oss i

bröllopspresent. Orgeln innehöll fyra förprogrammerade rytmer. Två för rock, en för Bossa Nova och en för countrymusik! Jag började spela en boogie och låten liksom kom av sig själv. Jag skrev de tre verserna och sedan sticket. Allt jag försökte göra var att skriva en bra låt som jag kunde spela in. Jag samarbetade vid den tiden med **Chip Young**, som sedan 60-talet spelade gitarr på många av Elvis studioinspelningar, och vi bestämde oss för att spela in den. Sedan åkte jag på turné med Kris och Rita till Japan och när vi kom hem igen i slutet av juli 1974 hade min LP med *I Can Help* just släppts. När låten senare gavs ut som en singel plockades den upp av olika

radiostationer, och helt plötsligt var den nummer ett på hitlistan."

Det var tack vare Felton Jarvis som Elvis fick höra låten. Billy Swan berättade, "Jag hade känt Felton sedan 60-talet och han och Bob Beckham på musikförlaget Combine Music var kompisar och umgicks privat. Det var en populär samlingsplats och Felton var den som presenterade *I Can Help* för Elvis. Jag bad honom fixa ett par av Elvis strumpor till mig, och senare när han kom gåendes mot mig, öppnade han sin portfölj och höll upp ett par strumpor och sa: "Dessa hade Elvis på sig när han spelade in *I Can Help*". Det var Red West som fixade dem till mig från Elvis. Jag älskade Elvis version, och den skilde sig faktiskt inte mycket från min inspelning. **James Burton** spelade samma solo som Chip Young gjorde på min. Många av

musikerna, som Reggie Young, Bobby Emmons och Bobby Wood, som vi använde för *I Can Help* spelade också på många av Elvis Memphis inspelningar. Själv stod jag och spelade på Bobbys Wurlitzer orgel medan Chip Youngs lille tyska schäfervalp Bowser tuggade på mitt byxben!"

AND I LOVE YOU SO**Låtskrivare:**

Don McLean

Inspelad:

10 mars 1975

Master:

Tagning 5 (EPA3-1597)

*“And you love me too, your
thoughts are just for me.
You set my spirit free, I’m
happy that you do.
The book of life is brief, and
once the page is read,
All but love is dead, this is my
belief”.*

Klockan var fyra på morgonen, när Elvis till hela kombandets förvåning sa till sin flickvän Sheila Ryan: *”Låt mig sjunga för dig, baby”*, och sedan började sjunga **And I Love You So**, en låt med **Perry Como** som hade legat på den amerikanska hitlistan 1973. Elvis gav sången sitt allt, och efter femte tagningen var mastern klar. Senare fick Sheila en acetatskiva av inspelningen med Elvis autograf. Låtskrivaren **Don McLean** berättade vid ett antal tillfällen hur det kom sig att han skrev *And I Love You So*. Han sa: *”Jag får ofta en idé till en sång i huvudet – och en sak som kan sägas om mina sånger är att ingen av dem är den andra lik. Det som jag ville göra med *And I Love**

Don McLean i maj 2018 i York i Storbritannien.

Foto: Don McLean

You So var att försöka skriva en sång i samma stil som **Sammy Cahn** och **Jimmy Van Heusen**. Jag försökte skriva en standard, och specifikt just en sådan typ av standard. *And I Love You So* fanns med bland alla de låtar som jag spelade in inför mitt första album *Tapestry*. Det var inte min favoritlåt, men folk verkade gilla den. **Perry Como** fick sången från **Chet Atkins**, en av mina stora fans, och som blev en god vän – och som producerade Elvis.

And I Love You So var **Perry Comos** sista hit och jag tänkte, okay, så var det roliga slut, men helt plötsligt sjöng Elvis in den till sitt *Today*-album. På den tiden gjorde Elvis vad **Andy Williams** och **Johnny Mathis** gjorde, dvs tog sånger som passade dem och spelade in dem. Jag var överlycklig när Elvis spelade in den, och lyfte den till höjder som vida överskred det som förväntades av en hitlåt.”

Före första tagningen hör man när Elvis säger: "Kom hit upp, Sheila och låt mig sjunga för dig, baby". De första tre tagningarna är kompletta versioner, men tagning nummer fyra fick en felaktig start. Det korta avsnittet har hittills aldrig inkluderats på någon skiva. Tagning fem var perfekt och blev mastern. Förutom tagning nummer fyra så har resten av inspelningen inkluderats på den kompletta 2005 års FTD-utgåvan av Today. Det har aldrig framkommit någon förklaring till varför den felstartade fjärde tagningen aldrig kom med.

SUSAN WHEN SHE TRIED

Låtskrivare:

Don Reid

Inspelad:

11 mars 1975

Master:

Tagning 6 (EPA3-1598)

"I got over Charlotte Thompson, Goldie Johnson, Lord, they done me wrong. I took it hard with Peggy Harper, she hurt me bad, Lord, but not for long".

Låtskrivaren **Don Reid** var medlem i gospelkvartetten **The Statler Brothers** som släppte originalversionen av Susan When She Tried. Gruppen, som förutom Don Reid bestod av hans äldre bror **Harold Reid, Philip Balsley** och **Lew DeWitt**, arbetade tillsammans med **Johnny Cash** från 1963 till 1971. Deras första hit kom 1965 i form av debutsingeln **Flowers On The Wall**, som nådde en andraplats på Billboards countrylista. Susan

When She Tried (Mercury 73625) gick in på listan den 9 november 1974 där den stannade i 14 veckor och nådde som högst en 15:e plats.

Don Reid förklarade för mig: "Det fanns ingen

Susan, det var bara ett namn som jag använde! Författaren Evan Hunter skrev en bok som han kallade Sadie When She Died och jag tyckte det var en intressant titel. Man lånar det man tycker om, och för min del resulterade det i Susan When She Tried. Jag gav låten en vinkel som ett sätt att berätta en gammal kärlekshistoria. Så jag listade en massa tjejer som behandlat mig taskigt, men ingen av dem så gement som Susan. Jag presenterade den för resten av Statlers och vi spelade in den våren 1973. Vi var överens om att ha den i reserv tills vi verkligen behövde en hit. Det var inte förrän drygt ett år senare som

**Mittuppslaget i bookleten till FTD-versionen av albumet Today.
Foto: Elvis Ahlgren**

vi tog nästa steg och släppte den som en singel. Bill Hall, vår administratör i Nashville ringde mig en dag och sa att Elvis skulle spela in Susan When She Tried den natten och att han ville bjuda in mig till inspelningen. Jag var hemma i Virginia och kunde inte åka. Då sa Bill: "Låt mig bara varna dig att Elvis representanter ibland begär 50 procent av rättigheterna efter det att han har spelat in en låt, så du kan förvänta dig ett samtal. Elvis spelade in låten samma natt och sedan fick jag reda på att den fanns med på Today-albumet. Jag fick aldrig något samtal om delade rättigheter".

När Don fick höra Elvis inspelning sa han: "Det var en spännande upplevelse att höra Elvis version eftersom han var en levande legend och det

kändes bra att han tyckte om sången och att han bjöd in mig till inspelningen. Jag tycker mycket om hans tolkning, precis som jag tycker om alla artister som har spelat in någon av mina sånger, eftersom det är deras tolkningar. Elvis använde praktiskt taget samma arrangemang som Statlers, vilket vi tyckte var toppen; den var fantastisk". Mastern blev den fjärde tagningen och de övriga tre inkluderades på 2005 FTD utgåvan av Today-albumet. De första två tagningarna gavs ut för första gången på 2001 utgåvan, 6363 Sunset.

I nästa nummer kommer den avslutande andra delen av artikeln om albumet Today.

**Översättning:
Eva Beal**

Matthew Zeiss från Long Island till Falkenberg

Elvismagasinet ringde upp Matthew Zeiss för en intervju i samband med den nya skivan, som är en hyllning till Elvis och hans sista album "Moody Blue", som intressant nog innehåller de sex låtarna som Elvis skulle ha spelat in i samband med Moody Blue-albumet, men som aldrig blev av.

Foto: Matthew Zeiss

Elvismagasinets Annika Lindqvist ringde upp Matthew Zeiss för en intervju i samband med den nya skivan, som är en hyllning till Elvis och hans sista album "Moody Blue".

Annika: – Hallå Matthew och tack för att du gör oss äran med en intervju, det är mycket uppskattat. Berätta lite om din bakgrund, var du kommer i från osv.

Matthew: – Javisst, jag är ifrån Long Island utanför New York, USA. Long Island är inte alls som inne i New York city, det är mer lantligt och lugnt, vilket jag uppskattar mycket.

Annika: – Du verkar ha många strängar på din lyra, jag såg på LinkedIn att du också är Graphics Artist!

Matthew: – Ja, jag jobbar som det fortfarande. Jag började som modell och kom in på Graphics Artist-spåret genom det.

Annika: – Så då är det du själv som designat albumomslaget då? Jag kan ana att det finns många bottnar i utformningen...

Matthew: – Ja, det är jag som designat det. Tanken är att det i stilen skall se ut som en filmaffisch som de

Skivomslaget har Matthew skapat själv.

såg ut tiden kring 1977. Elvis har skägg på omslaget och bakgrunden till det är dels att jag alltid tyckt att han ser så bra ut i filmen "Charro" och dels att hela idén med albumet är ju att gå lite framåt i tiden, många artister som tex Kenny Rogers skaffade sig skägg runt 1980 och tanken är att Elvis kanske också hade skaffat det, vem vet, men tanken är lite den att försöka skildra Elvis så som han kanske hade sett ut om han inte gått bort. Typ någonstans 1978, 1979, 1980.

Annika: – Jag ser på omslaget att Elvis klädsel också är lite mer framtidsorienterad...

Matthew: – Jag det är på samma tema, att den skall så att säga vara en uppgraderad version av Elvis garderob, så som den kanske hade sett ut ett par år efter 1977.

Annika: – Hur kom du in på sången, var det tidigt något du ville? Och varför Elvis, det är ju inte din generation precis (skratt)

Matthew: – Jag började sjunga tidigt, faktiskt redan i High School började jag öva

två timmar varje dag. Jag hade tillgång till källaren i mina föräldrars hus och där fick jag florera fritt. Det var mycket Elvis och Tom Jones. Lite senare i 20-årsåldern blev det mycket Huey Lewis. Musiken fick jag mycket från mina föräldrar, de träffades faktiskt tack vare Elvis. De jobbade på samma ställe och min mamma hade hört från andra kollegor att min pappa varit på Graceland och hon sökte upp honom för att prata om det och på det vägen är det, sju år senare kom jag (skratt). Min pappa var singer / songwriter och det är mycket genom hans musik och den musik han spelade hemma som jag fick min inspiration.

Annika: – När var första gången du hörde Elvis?

Matthew: – Jag minns det så väl, jag var fyra år och min pappa hade på ett videoband, det var först Elvis på Ed Sullivan Show

Foto: Matthew Zeiss

och sedan '68 Comeback Special. Jag satt som klistrad i soffan och tittade på dessa videoband om och om igen.

Annika: – Förutom Elvis, vilken musik har influerat dig i övrigt?

Matthew: – Ja jag har faktiskt sökt mig till musik som influerade Elvis, som till exempel Mario Lanza mfl. Detta är faktiskt basen i min Elvis "tribute" att försöka förstå Elvis musikaliskt i grunden, vad han blev inspirerad av musikaliskt. Det är en del av min sångstil att inte försöka imitera Elvis utan att känna in hans influenser och ur det frambringa den ursprungliga kraften i Elvis framföranden.

Annika: – Det är verkligen intressant och kul att höra, tror inte jag hört talas om någon som tagit med Elvis influenser i sin sångstil. Berätta lite om ditt band, TCE-Band.

Matthew: – Ja, jag har ett så fantastiskt band och faktiskt sjunger min fru back up vocals i bandet. Jag hade förstås inget band alls när jag flyttade till Sverige, så jag började att sätta upp flygblad i musikaffärer i Halmstad faktiskt och fick napp. Noah, som spelar, gitarr kontaktade mig och ett lustigt sammanträffande är att han faktiskt har en replica av James Burtons

gitarr, som han ärvt efter sin far. Noah satte ihop ett band åt mig, ungefär som James Burton gjorde till Elvis, så det är lite lustigt att det blev gjort på samma sätt som för Elvis.

Bandet består till stor del av icke Elvis fans, eller åtminstone var de inte de från början (skratt). De har olika bakgrunder som till exempel hårdrock. Jag vill gärna att de också kommer med egna förslag, så att arrangemanget blir originellt samtidigt som det givetvis är en hyllning till Elvis. Vi har så kul på scenen och skämtar mycket, vilket ju också Elvis och hans musiker hade.

Annika: – Och jag hörde att du vann sångtävlingen i Bad Nauheim, berätta lite om det!

Matthew: – Ja det var kul, jag blev inbjuden till Elvisfestivalen där i augusti 2023 och jag vann. Det var helt otroligt!

Annika: – Men hur kom du till Sverige?

Matthew: – Ja, jag träffade min blivande fru, som är från Sverige, genom ett graphics projekt, som var relaterat till Elvis. Det handlade om en T-shirt där grafiken handlade om Elvis raquetball projekt. Hon tyckte det var ett kul projekt och kontaktade mig på nätet och på den vägen är

Foto: Matthew Zeiss

det! Nu bor jag i Falkenberg och det är fantastiskt fint här, påminner lite om Long Island, så det var inte ett svårt val att flytta hit, tvärtom så stortrivs jag här.

Annika: – Hur ser planerna ut framöver?

Matthew: – Ja det är mycket på gång. Som en uppföljning till albumet, gör jag också en dokumentär om Moody Blue-albumet. Allt kring det albumet, inspelningen, vilka som var med mm. Så jag kommer intervjua de som var med som tex Glenn Hardin. Lite om hur Elvis mådde och att han kanske inte var så sugen på att spela in osv.

Sedan är de en del preliminära spelningar på gång, men inget spikat riktigt ännu, men eventuellt en spelning i Uppsala i oktober och i sommar kan det bli spelningar i Stockholm.

Och för nästa år finns det planer på att spela in fler låtar som var skrivna för Elvis, som till exempel låtar av Bruce Springsteen och David Bowie. Så det är otroligt mycket på gång, vilket är jätteroligt!

Annika: – Det låter jättespännande, vi ser fram emot att få höra mer om detta. Tack för ett trevligt samtal och varmt lycka till!

Foto: Matthew Zeiss

Köp CD:n här
<https://zeissanelvistribute.bandcamp.com/album/moody-blue>

Rainy Night In Georgia
<https://youtu.be/wpcITFrKZU?si=78ljPP5fAHaykfK1>

Första framträdandet som 10-åring Johnny B. Goode
<https://youtu.be/LfqRBsHN6MM?si=YmlfnDPmbpVMcvaQ>

Burning Love
<https://youtu.be/TzHhIqNaWmA?si=Pe3HxmB1yZvJJ-qV>

Moody Blue som albumet borde varit

Moody Blue (CD)
ZEISS - An Elvis Tribute
with The TCE Band

Speltid: 40:14

Detta är ett rätt speciellt hyllningsalbum. Det är inte ett vanligt coveralbum som man (alltför) ofta får höra i Elvis-sammanhang. Matthew Zeiss har utgått från Elvis Moody Blue album och gjort det som kanske Elvis producent Felton Jarvis hade önskat se från början. Borta är live-inspelningarna och de har ersatts av låtar som var tänkta att spelas in av Elvis i en studio. En rätt intressant idé då många av oss inte har hört någon inspelning alls av dessa låtar.

Den 20-24 januari 1977 skulle Elvis spela in nytt material. Sex låtar var definitivt utvalda för att spelas in även om fler kan varit möjliga kandidater. Detta skulle ske i **Creative Workshop** studion i Nashville som ägdes av **Buzz Cason**. Det är oklart om Elvis, som var på dåligt humör, ens satte sin fot i studion utan bara stannade på sitt hotellrum en liten bit utanför Nashville. Det har nämnts halsont och flickväns-problem som möjliga orsaker. Enligt vissa källor, bland annat basisten

Jerry Scheff, så kom Elvis till studion men var missnöjd över hur det såg ut där och vände direkt därifrån. I alla fall så gav man upp efter två dagar då Elvis inte velat göra ett försök att spela in något alls. Det är möjligt att bandet började spela in musiken men inget material har dykt upp hittills.

Då ska vi se närmare på innehållet på denna CD som släpptes den 8 januari detta år. Låtarna som Elvis inte spelade in är märkta med *.

1. Energy*

Låten är skriven av **Bob Morrison** och spelades in av Tommy Roe i december 1975 med **Felton Jarvis** som producent.

Här får vi en uptempo låt som i Zeiss tappning bjuder på ett sound som påminner om Promised Land. Det hade varit intressant att höra Elvis göra den så. Han hade kanske kunnat göra den bättre än materialet egentligen är. Med tanke på tidpunkten är det dock tveksamt hur mycket han hade jobbat på den.

2. Pledging My Love

Zeiss gör en bra version av låten som följer Elvis version. Om vi ska hitta någon skillnad som man direkt kan peka på så har Zeiss lite darr på rösten som inte Elvis hade.

3. That's What You Do To Me*

Här får vi en melodi med ett skönt gung som kan föra tankarna till I Can Help som Elvis spelade in 1975. Trevlig men rätt kort låt.

4. Moody Blue

Javisst får man till soundet här också. Här sjunger nog Zeiss låten bättre än Elvis gjorde. Lyssnar man noga på Moody Blue med Elvis så kan man höra att det låter lite ansträngt och att ytterligare ett par tagningar inte hade skadat.

5. He'll Have To Go

Än en gång känner vi väl igen låten. Dock låter inte Zeiss röst lika intim och nära som Elvis. Det beror åtminstone delvis på mixningen.

6. By Day By Day*

Elpianot ger låten lite gospelfeeling. Denna svängiga låt skrevs av **Dennis Linde** som hade skrivit Burning Love. Den

hade givetvis passat Elvis perfekt. Även om den inte känns som någon riktig hitlåt så hade Elvis kanske kunnat ge den det där lilla extra.

7. Way Down

Elvis sista hit kan man kalla den och det är lite kul att höra någon annan sjunga den. Zeiss låter inte som Elvis här men gör den ändå bra. Däremot saknar man J.D. Summers bastoner och man hade faktiskt behövt en bättre bassångare för det är ju ändå lite av låtens hook som förlorats när den riktig djupa bassången inte kommer.

8. It's Easy For You

Andrew Lloyd Webber och **Tim Rice** skrev låten till Elvis som känns dramatisk och väldigt känslösam i

Elvis tolkning. Originalmixen är kanske inte den bästa där Elvis, för ovanlighetens skull, känns för långt bak och nästan dränks av musiken. Här är mixen bättre. Matthew Zeiss sjunger bra men låter kanske inte lika berörd och knäckt som Elvis gjorde. Det är heller inte så konstigt eftersom Elvis nog kunde applicera sångens innehåll på sig själv på ett helt annat sätt.

9. Let Me On*

Här drar vi upp tempot i en skön countryrocklåt med ett drivande beat. Den är skriven av **Layng Martine Jr.** som också gjorde Way Down. Vi får både ett gitarrsolo och ett pianosolo. Den kunde möjligen ha blivit en mindre hit med Elvis om den hade fått rätt behandling i studion. Jerry Lee Lewis spelade in den till sitt album Killer Country 1980.

10. Rainy Night In Georgia*

Tony Joe Whites ballad som blev en hit och klassiker med **Brook Benton**. Zeiss gör en bra version som naturligtvis inte kan mäta sig med Bentons version. Det hade förstås varit kul att höra den med Elvis men det känns ytterst osannolikt att ens han hade kunnat tillföra något.

11. She Think's I Still Care

Med den här tolkningen får vi något som skiljer sig från originalet på Elvis Moody Blue album. Tempot är något högre och man har möjligen utgått från den alternativa svängigare versionen som Elvis, enligt min mening, borde ha hållit sig till.

12. Yes I Do*

Här är det åter ett gungande tempo som hade passat Elvis. Dock är inte låten, som är skriven av **Alan Rush** som kände Felton Jarvis, så märkvärdig men hade åtminstone känts mer nutida 1977 i denna tappning än en del annat han gjorde.

Amerikanske Matthew Zeiss och hans svenska musiker gör ett bra jobb på detta album. De får låtarna att låta rätt lika Elvis versioner. Svårare måste det ha varit med de låtar som Elvis inte spelade in men som jag ändå tycker att de har lyckats bra med. De har fått till arrangemangen som nog kunde ha fungerat bra även för Elvis och hans band. Sedan vet vi förstås inte om de hade låtit så här eller blivit helt annorlunda. Vi kan bara konstatera att det hade varit väldigt roligt om Elvis hade spelat in låtarna. Speciellt då vi bjuds på flera uptempolåtar vilket Elvis verkade lida brist på.

**På CD:ns baksida hittar man musikerna som medverkat.
Foto: Elvis Ahlgren**

Man kan ju även tycka att **Jerry Scheffs** låt **There's A Fire Down Below** kunde ha varit med här. Elvis hade ju lovat att lägga på sången på den annars färdigt inspelade låten men det blev aldrig av även om producenten Felton Jarvis säkerligen hade den i bakfickan hela tiden

Sammanfattningsvis så kan jag konstatera att Matthew Zeiss och hans musiker är väldigt duktiga och att de fått till ett bra sound. Gillar man att lyssna på andra som gör Elvis låtar så är det ett givet köp. Gillar man inte att lyssna på Elvis-covers oavsett hur bra de är så har

man ändå något att hämta här i form av de sex låtarna som Elvis skulle ha spelat in.

Min favoritlåt på albumet är **Let Me On** som borde ha blivit Elvis nästa singel om han hade fått leva.

EN HELT NY

Moody Blue

Före det att Moody Blue släpptes 1977, var albumet tänkt att vara väldigt annorlunda än det till slut blev. Ett gäng dynamiska och energiska demolåtar hade valts ut, men Elvis spelade aldrig in sex av dem. De har förblivit oinspelade... tills NU!

En helt ny **MOODY BLUE**, presenteras nu till er, helt i stil med Elvis och The TCB Band, men levereras denna gång av Zeiss and The TCE Band, tillika vinnarna av The European Elvis Festival!

Ta chansen att höra vad visionen av albumet kan ha varit!

Köp ditt ex av skivan den 8e Januari hos:

www.tcetribute.com

I samarbete med vår broderklubb OEPFC i Finland så publicerar vi intervjuer som Keith Huotari gör både för amerikansk radio och för våra klubbars räkning. Här kommer Keiths intervju med skådespelerskan Cynthia Pepper.

Keith: – Idag har vi med oss skådespelerskan Cynthia Pepper, som medverkade i Elvis Presleys 14:e film, "Kissin' Cousins". Miss Pepper, våra radiolyssnare och tidningsläsare hälsar dig välkommen! Du växte upp på scenen. Kan du kort berätta lite om din bakgrund och hur du hamnade i show business?

Cynthia: – Min mamma och pappa jobbade inom show business. Min pappa höll på med vaudeville tillsammans med Bob Hope, Bing Crosby och alla andra människor där. I ett skede var min pappa gift med Ginger Rogers, vilket jag tycker är lite intressant. Det har inget med mig att göra men jag tycker att det är lite coolt! (Skratt) Min mamma

Cynthia Pepper:
– Han (Elvis) frågade mig
"Tror du fansen kommer att
minnas mig när jag inte
längre lever?"

Cynthia Pepper som menige Midge Reilly i Kissin' Cousins.

var dansare. Så jag hade annat jag ville göra. Det
det i blodet. Det fanns inget började i New York när jag

var fyra år gammal och var med i en pjäs tillsammans med Julie Harris på Broadway. Den gick bara en kort tid. Men sedan gick jag i skolan. Jag föddes i Hollywood, åkte till Dallas, där min pappa ägde en nattklubb, sedan tillbaka till Hollywood. Sedan vanlig skola, jag gick på Hollywood High, tillsammans med några andra kända personer; Stephanie Powers, Linda Evans. De är några år yngre än jag. Så man kunde kalla det för en Hollywood-skola men det var ändå Hollywood High (School). Jag hade sedan turen att få en agent direkt efter det. Och jag studerade dans, pianospel, sång och allt sådant. Allt som jag hade velat göra, så jag var väldigt lyckligt lottad. Bland det första och största jag fick göra var "My Three Sons" (TV-serie som gick 1960-1972). Jag läste för regissörerna. Det var lite lustigt, jag hade just gift mig 1960 och jag spelade en high school... Jag har alltid haft turen att få spela någon yngre, så på det viset så blir den väl längre - karriären...

Keith: – Du gjorde även TV-serien "Margie" 1962...

Cynthia: – Ja, när jag slutade i "My Three Sons", jag tror att jag var med i nio eller tio avsnitt, med grannarna bredvid, jag spelade Tim Considines flickvän i grannfamiljen. Sedan provspelade jag för Margie. Mellan det så gjorde jag en massa "Hawaiian Eye", "Sunset Strip" där jag hade typ en eller två repliker, "Thriller" med Boris Karloff. Men sedan gjorde jag en audition för Margie, och vad jag förstod så var det hundratals personer som provspelade. Och som jag förstod det så ville de ha någon som var... "inte så attraktiv" sade de. "Tack så mycket!" svarade jag. (Skratt) De ville ha en tjej som var tjejen i dörren bredvid. Senare berättade jag det för producenterna och manusförfattarna som gav mig rollen. De svarade: "Men se vem det är som spelar Margie? Bry dig inte om det där!" Så det gjorde jag under ett år men sedan ändrades sändningstiden till torsdagar under det följande året vilket är dagen då man kör repriser.

Efter det blev det naturligtvis Elvis och en massa olika grejer jag

**Cynthia som Margie 1962.
Foto: ABC Television**

gjorde på 60-talet och i början av 70-talet. Sedan slutade jag med det ett tag. Och nu reser jag runt och träffar människor.

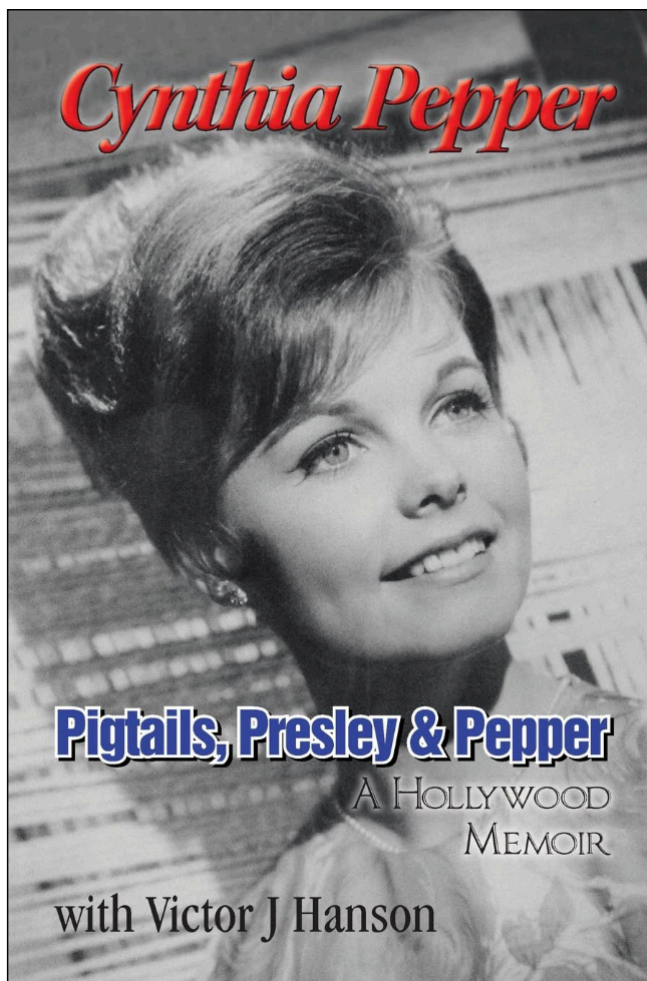
Keith: – Föredrog du att jobba med TV-serier före filmer?

Cynthia: – När man gör en film, jag har gjort tre, så är det inte så glamoröst, jag menar du sitter där och väntar. Du kan komma kanske dit klockan fyra på morgonen och får inte jobba förrän klockan sju på kvällen. Men jag umgicks alltid med filmteamet och alla andra människor. Jag gillade alltid att se vad andra människor gjorde. Det njöt jag av. Med "Margie" fick jag komma klockan fyra, och eftersom det var jag som spelade Margie, så

medverkade jag i de flesta scenerna. Det blev långa dagar men jag var ung och älskade det. Serien utspelade sig på 20-talet vilket är min favoriter. Jag var inte född då men det var ändå min favoriter. Jag njöt verkligen av att få göra den.

Keith: – Vi vill nämna boken som du skrivit - "Pigtails, Presley & Pepper – A Hollywood Memoir". Vad var det som fick dig att skriva boken?

Cynthia: – Jag har rest runt en hel del. Till största delen på grund av Elvis. Festivaler, träffar och sådana saker. Jag berättade historier, så som man gör, och människor sade "Du borde skriva en bok!" Jag tänkte "Hm. Det var en intressant idé". Jag har en god vän i Kanada, Victor Hanson, och vi pratade om det. Vi samarbetade. Han bor i Kanada och jag i Las Vegas. Vi blev goda vänner, han och hans fru och jag och min man. Projektet tog två och ett halvt år. Det fanns ingen tidsram och vi hade ingen deadline. Tack var det så gjorde jag det. Jag ville inte heller att det skulle bli en vanlig Elvisbok för det är så många som har skrivit Elvisböcker. Jag har bara trevliga och bra saker

att säga om honom. Det är inte någon skandalbok där jag avslöjar intima detaljer eller något sådant. Jag vill ha med lite familjehistoria också eftersom det finns saker som folk inte känner till om mig. De kunde säga "Hur är det med det här? Jag visste inte att du hade gjort andra saker också." Typ sådana saker. Men naturligtvis var höjdpunkten att jag kände och hade jobbat med Elvis. Så det var därför jag skrev den. Det plus att jag ville att den skulle vara för min son.

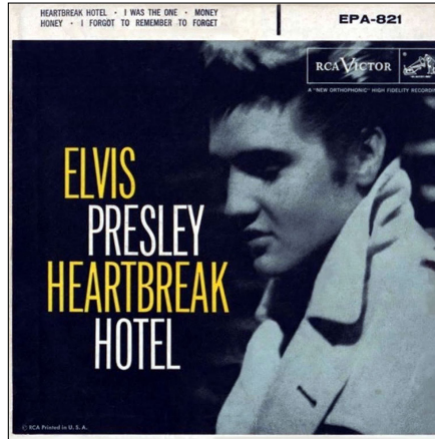
Keith: – Det är en hårfin skillnad mellan att säga för mycket och att inte säga tillräckligt mycket. Var det något som du funderade över vad du skulle berätta och inte berätta?

Cynthia: – Victor och jag diskuterade det. Jag har varit gift två gånger tidigare och det går jag inte in på. Jag tycker att det ändå är

tillräckligt "smaskigt" eller intressant utan allt det där andra. Det har även andra sagt. Samma sak med Elvis. Jag lämnar det lite i dunkel om vilken underbar man han var. Det är ju sant men jag går inte in på alla detaljer om allting. Det är inte bara jag som föredrar det så. Människor som har läst den gillade den. De säger att den var mycket intressant och att det var skönt att den inte tog upp allt det där andra.

Keith: – Kissin' Cousins var Elvis 14:e film och kom ut 1964. Vad ansåg du om Elvis skådespelarförmåga innan du själv jobbade med honom?

Cynthia: – Ja, jag var hopplöst förälskad i honom. (Skratt) Jag var 15 år gammal 1955, 16 1956, så "Heartbreak Hotel" var den första låten jag hörde på radion. Och jag tänkte "Åh, wow!" Jag var verkligen förälskad i honom och kunde aldrig ana att jag några år senare skulle bli vän med honom och jobba med honom. Jag säger alltid åt folk att jag valde rätt yrke. När jag jobbade med honom så hade jag hunnit göra rätt mycket före det och naturligtvis hade han också det. Jag tänkte naturligtvis att jag skulle bli jättenervös men han fick mig att känna mig väldigt avslappnad. Jag brukar berätta om vårt första möte. När jag kom till min loge så fanns det rosor där. Det stod (på kortet) "Till Cynthia, Love EP." Och jag trodde "Åh han är förälskad i mig". Han hade sett mig på TV och det var så jag fick rollen. Nej, han var inte förälskad i mig. Så gjorde han med alla sina motspelerskor som hade

huvudroller. Första gången jag träffade honom sträckte jag fram handen för att skaka hand med honom och då sade han "Nej, vi skakar inte hand. Ge mig en ordentlig hederlig kram!" Då bröts isen och det var så som han var. Han var ett riktigt proffs. Han kunde agera mer än vad filmerna tillät honom att göra.

Keith: – Hur gick det till när du fick rollen som menige Midge Reilly?

Cynthia: – Det glömmet jag aldrig! Det var en fredag och min agent ringde och sade "Det är bäst att du sitter ner nu." Jag svarade "Åh okej. Vad är det?" Han svarade "Elvis Presley såg dig i något (han tittade mycket på TV), vi vet inte vad det är, men hans folk ringde och sade "Hon kan vara rätt för den här rollen." Och jag svarade "Åh Gud! Vad ska

jag göra?" Jag bodde i West Hollywood vid den tiden. Han svarade "Åk till MGM Studios. Gå till kostymavdelningen och om uniformen passar så får du rollen och spelar mot honom på måndag". Jag hade varit på så många auditions, läst för olika roller. .. det var helt enkelt meningen. Så blev det och resten är historia. Vi började filma i Big Bear (Kalifornien). Jag tror att vi filmade i Big Bear en vecka och sedan åkte vi tillbaka till studion. MGM. Vi filmade bara under 14-15 dagar, men på den tiden så lade man inte så mycket tid på filmandet av hans filmer.

Keith: – I filmen spelade Elvis dubbla roller som Josh Tatum och Jody Tatum och det sägs att Överste Parker ville att Elvis skulle få dubbelt betalt. Medförde de dubbla Elvisarna några speciella utmaningar under filmandet?

Cynthia: – På den tiden fanns inte de digitala möjligheterna när man filmade. Så till exempel när de filmade Yvonne (Craig) och Elvis och jag själv och Elvis, så filmade de först dem och sedan oss. Sedan lade man ihop filmerna. Det

var ganska grovt och primitivt så som man gjorde det på den tiden. Nu skulle det vara mycket enklare att göra. Det var inget jag brydde mig om. Det var ju Elvis! Men hur de nu än gjorde det så var det rätt intressant då. Jag blev rätt god vän med hans stand in.

Keith: – Lance?

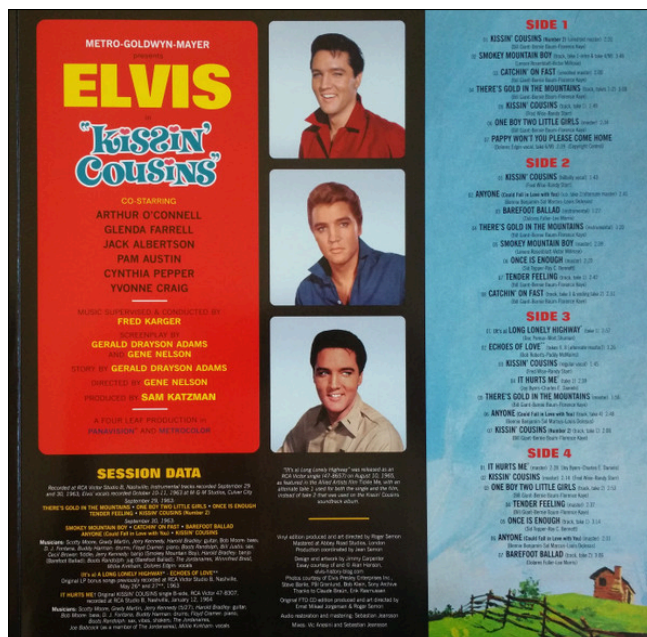
Cynthia: – Ja, Legault. Jag träffade honom några år senare och jag bara "Åhh!" Det var mycket intressant. Och jag och Yvonne blev riktigt goda vänner.

Keith: – Hade du någon personlig kontakt med Överste Parker?

Cynthia: – Nej. Det hade jag aldrig.

Keith: – Var han aldrig på inspelningsplatsen?

Cynthia: – Han var inte där speciellt mycket. Jag vet att Elvis var en sådan gentleman så att jag skulle ha märkt saker som hände. Som jag sade så gick jag inte till mitt rum. Jag gillar att titta på. Jag blev god vän med filmteamet, vilket alltid är bra, speciellt med kameramannen. Han erbjöd sin stol. Det var regissörens stol men den hade Elvis

namn på sig. Elvis kunde erbjuda den till en dam. Det såg jag hända många gånger. Elvis kunde fråga "Ma'am, önskar du en sittplats?" Jag såg aldrig Överste Parker göra det, men det spelade ingen roll. Jag blev förmodligen presenterad för honom men det var också allt.

Keith: – Det här kan vara dagens viktigaste fråga till dig. Föredrog du den blonde Elvis eller Elvis med det kolsvarta håret?

Cynthia: – (Skratt) Vet du vad? Det spelade ingen roll vilken hårfärg han hade. Det var Elvis! Han kunde ha varit flintskallig och det hade varit bra. Han avskydde den där tupén. Den där peruken. Det tog jättelång tid för

honom. Han kunde säga "Jag vill inte komma ut. Jag vill inte komma ut!" Men det gjorde han.

Keith: – Hur var det med följet? Var det en massa Memphis Maffia medlemmar på inspelningsplatsen?

Cynthia: – De var där men jag märkte inte så mycket av dem. Charlie Hodge och Joe (Esposito) var där och vi pratade och så vidare. Men jag märkte inte av dem så mycket. Jag brukar alltid säga till folk att när stjärnan, oavsett om det är TV eller film, sätter tonen för filmen eller TV-showen, om det ska bli en bra inspelning, eller en gnisslig inspelning. Han var aldrig gnällig eller någon diva. Körde aldrig med divafasoner. Jag vet att folk sade att han hatade sina filmer men det såg jag inget av. Kanske var det senare i livet. Han var ett sådant proffs. James Dean var ju hans skådespelaridol. Här kommer en kul historia om James Dean. Den har att göra med ett spratt Elvis

utsatte mig för. Han älskade practical jokes. Men han gillade inte om han själv blev utsatt för sådana. Hur som helst, vi höll på att träna på ett kast. Jag kastar omkull honom i filmen. Det var en väldig kort sekvens i filmen men vi tränade på det. Ingen annan var i närheten och jag kastade honom och han föll på rygg, vilket var meningen, och han slöt sina ögon och jag trodde att han hade dött. Jag utropade "Gud, jag har dödat Elvis Presley!" Jag skulle vara tvungen att få vittnesskydd eller något. Det kändes som en evighet, även om det inte var mer än en minut, och så öppnade han sina ögon och sade "Där fick jag dig min lilla fläckiga hundvalp!" Då tänkte jag "Vad ska jag göra? Han måste få sota för det här på något vis." Många år tidigare då jag var 15, och jag kommer exakt ihåg det, det var min 15-årsdag. Min pappa åkte till inspelningen av filmen "The Giant"(Jätten). Hans goda vän Joe Wills var där så han åkte för att träffa honom, och jag fick ett telefonsamtal den dagen som var min födelsedag. Min pappa sade " Det är någon här som vill prata med dig". Jag svarade "Ok." Jag sade "Hallå?"

Personen i andra änden svarade "Hej, det här är James Dean. Din pappa sade att det är din födelsedag." Han var ju en stjärna. Han hade börjat bli. Han sade "Hur gammal är du?" Och jag svarade "15." Han fortsatte "Jag ville bara säga grattis på födelsedagen, här kommer din pappa igen". Två veckor senare var han död. I den där olyckan. Det var spännande! Jag menar bara att kunna säga att jag pratat med honom och att jag mindes hans röst. Så jag tänkte att jag skulle nämna det vid något tillfälle när jag pratade med Elvis och då säga "Jag har gjort något som du inte har gjort". Få honom att visa uppskattning

för att jag hade pratat med James Dean. Så det var vad jag gjorde och han bara "Berätta för mig om honom!" Han blev som ett litet barn. Som ett fan. "Berätta hur han var!" Naturligtvis bättrade jag på historien lite. Men det var ändå sant. Det var ingen lögn. Jag tänkte att "Där fick han tillbaka lite. Han älskade att skämta. Han var en så vacker man både på insidan och utsidan. Det finns många snygga människor i världen men sedan har de inget mer. Ingenting alls.

James Dean 1955.
Foto: Warner Bros.

Keith: – Han var väl en riktig arbetshäst vid tiden för "Kissin' Cousins". Som jag minns det så gjorde han fyra filmer 1964. Det var väl inte så vanligt för en skådespelare/ skådepelerska på den tiden?

Cynthia: – Nej men de var korta. De tog inte så länge att göra och de var inte så komplicerade. De var ju inte som att göra något av Tennessee Williams eller så. Han kunde ha gjort mycket mer. Det var en egen genre. De drog in pengar och det var vad det handlade om.

Keith: – "Viva, Las Vegas" och "Roustabout" följde efter "Kissin' Cousins," där Ann-Margret och Barbara Stanwyck medverkade. Så kvaliteten

på filmerna var rätt bra åtminstone vid den tidpunkten.

Cynthia: – Ja. Absolut! "Viva, Las Vegas" är faktiskt en av mina favoritfilmer med Elvis.

Keith: – Som du sade tidigare, grejen med Elvisfilmer, är att de var roliga. Som barn så stannade jag och mina vänner uppe sent på fredagskvällar för att se Elvis på CBS Late Movie (sena film) klockan 22:30. "G.I. Blues", eller "Blue Hawaii". Jag vet inte hur många gånger jag har sett "Kissin' Cousins".

Cynthia: – Är det så?

Keith: – Filmerna, som du sade tidigare, gjorde sitt bästa där det betydde mest, i biljettkassorna och fansen älskar dem.

Cynthia: – De är oskyldiga. Alla kan se filmerna. Han får tjejen, han förlorar tjejen, han får tjejen. Det var i princip samma sak i alla filmer.

Keith: – Regissören Hal Wallis (som regisserade 9 Elvisfilmer) sade, "En Presleyfilm är den enda helt säkra grejen i Hollywood."

Cynthia: – De gick alltid med vinst!

Keith: – Förmodligen måste jag gå tillbaka ända till "Titanic" om jag ska minnas en film som fått Oscar för bästa film. Men jag kan återge replik efter replik i Elvisfilmerna. Du sade det här tidigare, det verkar som att alla är överens om att Elvis tog sitt jobb seriöst. Han kom förberedd, kunde sina repliker, och var redo att börja filma.

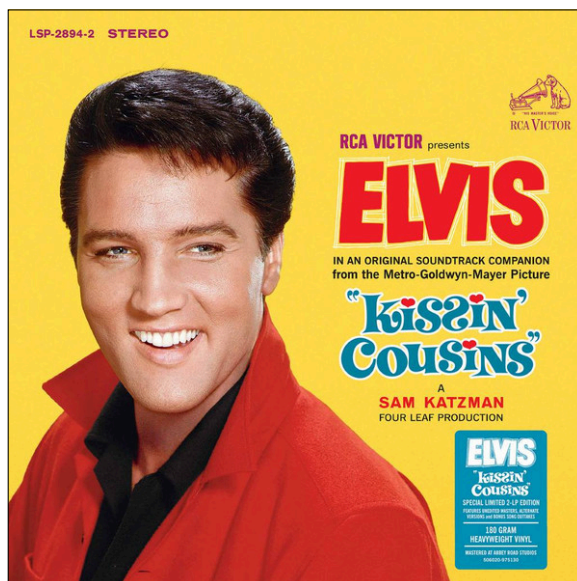
Cynthia: – Han kunde dina repliker, sina repliker och alla andras repliker. Och när vi gjorde en över-axeln-tagning, alltså när kameran är riktad mot dig och du pratar med personen bakom kameran, så var han alltid där. Det var något som inte alltid hände. Ibland kunde man ha en scripta som läste replikerna. När jag jobbade med "My Three Sons" gjorde Fred MacMurray sina repliker på en dag eller kanske två. Resten av inspelningstiden så pratade man med scriptatjejen som man hade just då eller... Så han (Elvis) fanns alltid där och kunde din repliker och alla andras. Han gjorde så att det blev roligt. Jag märkte inte av att han skulle vara bitter över att göra

filmerna eller så. Jag är säker på att han tröttnade senare (på att göra filmer). Han berättade att han höll på att tröttna.

Keith: – Rollinnehavarna utgörs formligen av gräddan av stjärnor, inklusive dig, Arthur O'Connell, Yvonne Craig som blev Batgirl, Pamela Austin, Jack Albertson, Maureen Reagan, Glenda Farrell. Riktigt stora namn i branschen.

Cynthia: – Det är rätt lustigt, för 1962, innan jag gjorde filmen och precis efter "Margie" tror jag det var, så var jag med i "U.S. Steel Hour" (TV-serie) som var direktsänd TV. Det fanns något som hette "Playhouse 90". Det var live i New York. Man repeterade under 3-4 veckor, som till en pjäs. När det filmades så förflyttade man sig under reklampausen till nästa ställe där man skulle filma. Det sändes direkt över hela landet.

Nåväl jag var med i "U.S. Steel Hour" och där medverkade George Segal i en mindre roll. Tommy Sands hade huvudrollen och jag spelade hans flickvän. Martin Sheen hade också en liten roll. Tommy

Sands mamma spelades av Glenda Farrell. Jag kände henne inte då och när vi spelade in var vi aldrig med i samma scen. Så jag hade faktiskt aldrig träffat henne tidigare. Det var som "six degrees of Kevin Bacon", som fortsatte till Elvis Presley, där hon spelade Elvis mamma - "Ma" i "Kissin' Cousins". Yvonne Craig var gift med Jimmy Boyd som sjöng låten "I Saw Mommy Kissing Santa Claus". Det var hennes första äktenskap.

Naturligtvis kände jag inte henne då. Jimmy och jag kände varandra från Hollywood. Vi bodde i samma hyreshus. Yvonne och jag blev väldigt goda vänner och hon jobbade med Elvis. Så allting hänger ihop och i boken... vi började från scratch och ingen av oss hade skrivit en

bok förut men vi visste att vi kunde göra det. Victor och jag. Jag sade att vi börjar från början. Det var bara så jag kunde göra det. Vi kollade upp datum och allt sådant. Sedan sade jag "Elvis finns med som en röd tråd genom allt!" Många av dem som hade gästroller i "Margie"

var karaktärs-skådespelare. Jack Albertson var en av min pappas goda vänner och han medverkade i "Margie". Han spelade i olika grejer som den. Ångra aldrig vad du gjorde, ångra vad du inte gjorde. Jag har alltid önskat att jag hade pratat med Glenda och sagt "Kommer du ihåg att vi spelade tillsammans i "U.S. Steel Hour". Men tyvärr tänkte jag aldrig på att göra det då.

Keith: – Hade du fortsatt kontakt med Elvis efter att "Kissin' Cousins" var färdig?

Cynthia: – När den var klar så började han åka till Vegas och sådana grejer och han gjorde andra filmer. Vi höll kontakten via telefon. Det fanns ju inte den tekniken vi

har idag men vi pratade i alla fall rätt mycket med varandra på telefon. När han var i Vegas och jag var i L.A. och filmade "The Flying Nun" och en del annat sade han "Kom och hälsa på mig!" Jag svarade "Det ska jag Elvis, jag lovar." Men det gjorde jag aldrig för han dog. Det är en sak som jag ångrar. Jag trodde att han skulle finnas där för alltid. Det gjorde han inte. Men jag kan inte ändra på det. Vi blev vänner och jag fick lära känna honom och jag jobbade tillsammans med honom. Jag är så tacksam för det! Det känns som jag är en del av historien. Om jag tittar på TV varje dag så kommer jag att få höra hans namn. Det dyker upp överallt!

Keith: – Hur fick du veta att Elvis hade gått bort och hur kändes det då?

Cynthia: – Jag var i mitt andra äktenskap och min man och jag var i San Francisco tillsammans med min son för att fira min sons födelsedag. Vi åkte tillsammans med några vänner. Jag kommer aldrig att glömma när vi fick höra det på radion. Jag blev helt chockad! Jag tror att

människorna som kände honom i Memphis och som träffade honom nästan dagligen kanske visste hur sjuk han var eller att slutet var nära. Jag vet inte. Men det flesta anade inget. Jag var en av dem som sade "VA?" Jag kunde inte tro att det var möjligt. Jag var i chock och mycket ledsen. Våldigt ledsen. Det verkade inte möjligt. Han var 42 år! Han var bara fem år äldre än mig! Det kändes som att han var bara barnet.

Keith: – Du har varit väldigt vänlig och medverkat i flera jubileumsevenemang för Elvis under åren. Jag förlåter dig om du inte kommer ihåg det här men

jag träffade dig i Memphis då du skrev autografer vid det gamla Wilson World hotellet 1993 eller -94. Kanske det hette Heartbreak Hotel då. Det minns jag inte. Larry Geller var där, Scotty Moore och flera andra.

Cynthia: – Hjärtat, jag minns inte ens vad jag åt till middag för två dagar sedan. (Skratt) Jag skämtar bara!

Keith: – Det är rätt fantastiskt att Elvis arv har levt vidare så många år efter hans död.

Cynthia: – Jag gillar att resa och träffa människor så länge det bara är möjligt. Jag har hälsan kvar, ta i trä!

Det är så jag får träffa människor. Jag började inte göra det här förrän för ungefär 24 år sedan. Jag var inte medveten om att det fanns en "Elvisvärld" där ute. Förutom att han var min vän en gång så har jag fått träffa så många underbara människor. Jag tror att han är populärare nu än någonsin. Det tror jag faktiskt. Jag har åkt runt överallt i världen, Australien, Tyskland, Danmark, Irland, Kanada. Jag reser hela tiden och hoppas att kunna fortsätta med det. Det är otroligt hur han bara lever vidare och jag tror att han har berört så många människor. Jag har fått höra så många historier från människor som levt i djup förtvivlan men de älskar hans musik och när de lyssnat på den så har den hjälpt dem att övervinna sina problem. En del människor gör ibland misstaget att se honom som en gud men han var ingen gud. Han var bara människa. Men han var en

underbar, fantastisk människa. Jag uppfattade honom som ganska osäker på sig själv. Det har även andra gjort. Han frågade mig "Tror du fansen kommer att minnas mig när jag inte längre lever?" Jag svarade "Såklart att de kommer!" Men jag visste inte heller.

Keith: – Jag har pratat med hans sjuksköterska Tish Henley Kirk och hon sade att han under en diskussion som de hade senare i hans liv sade "Tish, om fem till tio år så kommer de att säga "Vilken Elvis?""

Cynthia: – Ja. Han kände den osäkerheten. Han var en människa. Han hade samma svagheter som alla vi andra också har. Men det finns bra människor och det finns mindre bra människor. Han var en underbar människa! Och att titta på så var han den allra snyggaste. Han var vacker att se på!

Keith: – "Pigtails, Presley & Pepper – A Hollywood Memoir." Hur får fansen tag i din bok?

Cynthia: – Man kan beställa den på Amazon.com, Barnes & Noble online. Det finns några överraskningar i den och den är tillräckligt intressant för att människor ska säga att de verkligen njöt av boken och att den inte innehöll bara nonsens.

Keith: – Vi hoppas att du får behålla hälsan och att du kan göra fler Elvisgrejer.

Cynthia: – Tack så mycket!

**Översättning:
Elvis Ahlgren**

**Denna artikel publiceras i samarbete med vår broderklubb OEPFC i Finland.
www.elvisfinland.fi**

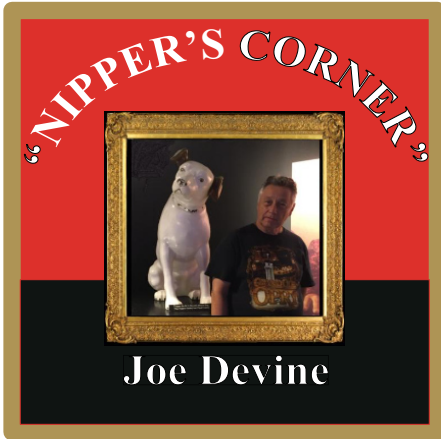

**Elvis i
Norden**
www.elvis.ax

2 clubs – 1 King

Elvis i notform

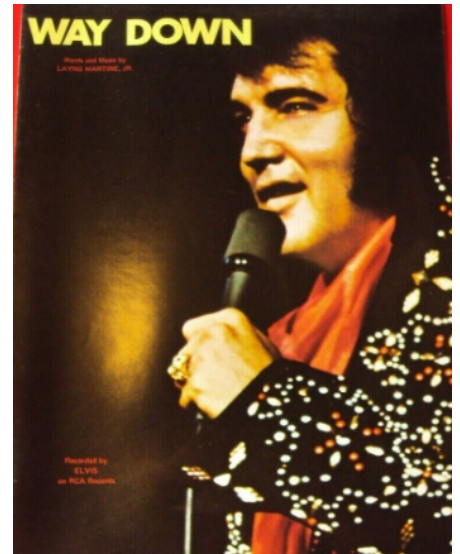
Hej igen alla Elvisfans!

Vi lever i en ständigt föränderlig värld, särskilt när det gäller musik och hur den presenteras för oss. Men en sak har aldrig förändrats under min livstid, och det är kärleken och beundran för Elvis Presley och hans musik.

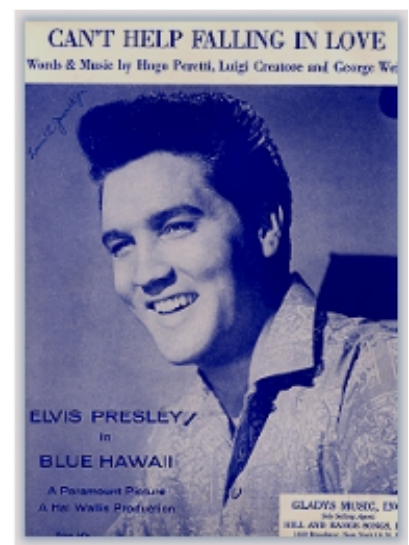
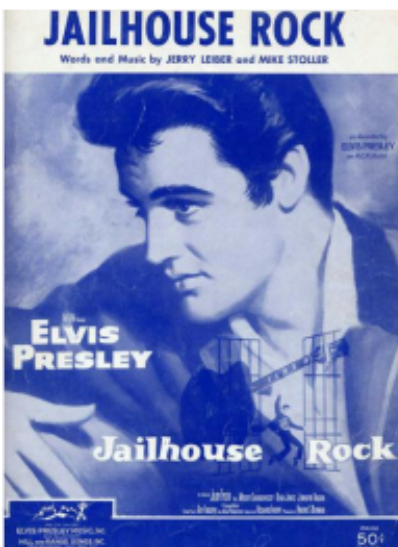
Det bevisades återigen nyligen i Amerika när NBC sände en julkvällsspecial från **Graceland** som fick mycket bra tittarsiffror. Jag

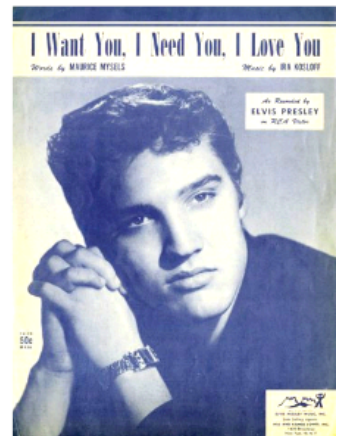
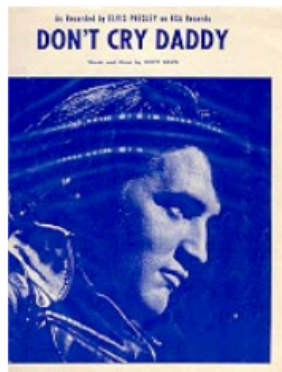
känner inte till någon artist som varit borta i 46 år och kunnat ens försöka göra samma sak. Det är intressant att notera att titeln på specialen var "**Jul på Graceland.**" Känner du till någon vars hem är stjärnan i showen? Det är fantastiskt att tänka på att efter alla dessa år är Elvis Presley fortfarande relevant i underhållningsvärlden.

Jag växte upp med att lyssna på radion som spelade dagens Top 40-hits och köpte mina favoritskivor, sedan 8-tracks, sedan kassetter och sedan CD-skivor (och nu tillbaka till vinyl igen). Men innan dess presenterades musik för oss på ett annat sätt. Låt oss gå tillbaka några år och prata om noter. Om du inte är bekant

med noter är det musik i sin tryckta eller skrivna form, särskilt enstaka ark papper som inte är bundna i en bok. De flesta sånger på den tiden trycktes som noter så att de kunde framföras av en familjemedlem vid pianot.

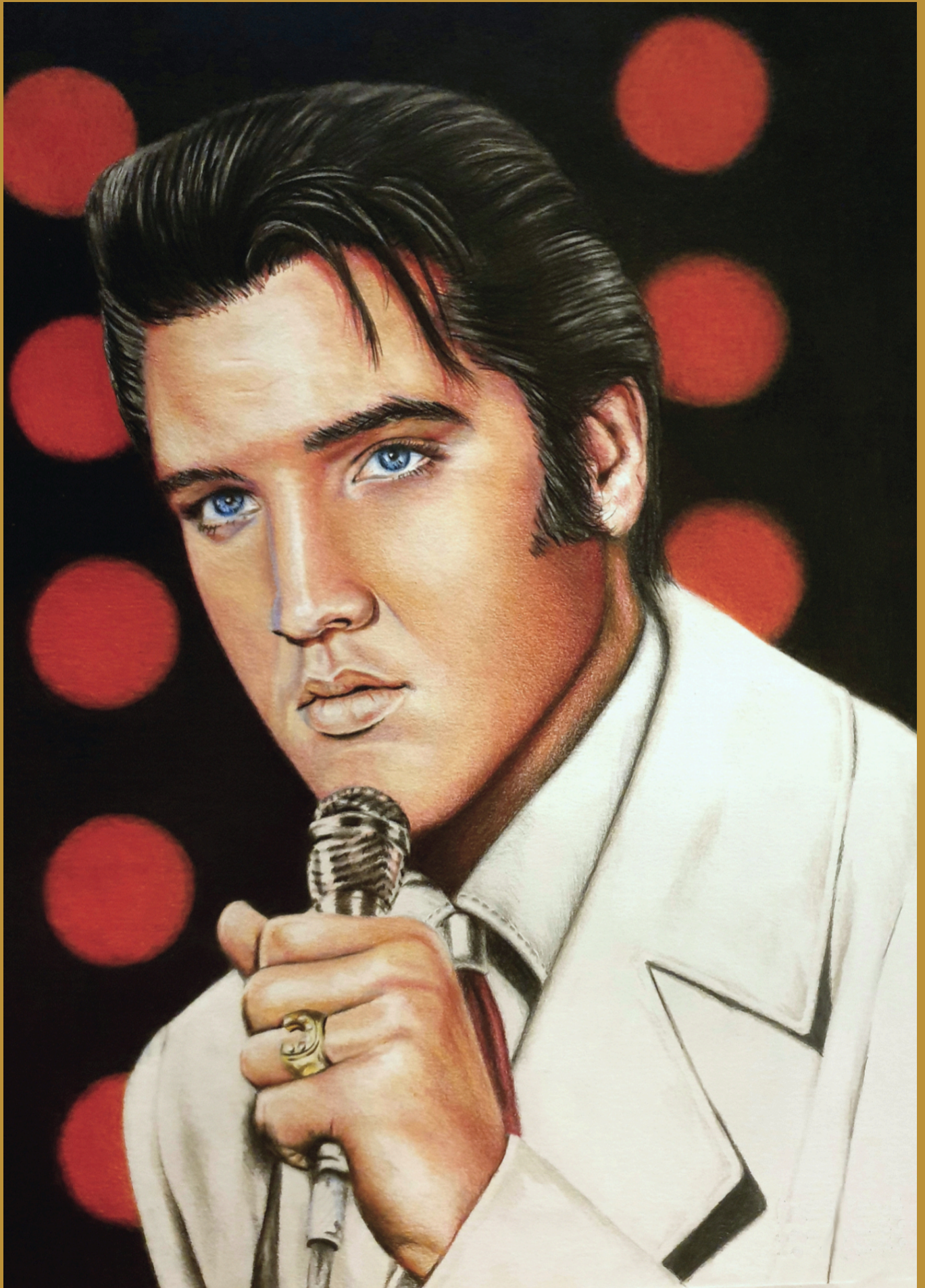
Men på 1950-talet, när radion och inspelad musik blev viktigare, blev noter mindre populära.

Elvis hade sina låtar tryckta som noter under hela sitt liv. Här i artikeln ser ni några av dem.

Nu på 2000-talet har ett betydande intresse för noter lett till en utveckling som medför att man kan läsa dessa på datorer och att de finns som nedladdningsbara filer. Åren passerar och saker förändras. Men framtiden är nu och Elvis lever för alltid!

**Översättning:
Annika Lindqvist**

Elvis Comeback
Andy Leslie